

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 14, NUMMER 56 | APRIL - MEI - JUNI | PRIJS €3,-

Een kritiek op het idee van vrijheid

REDACTIONEEL: WAAROM IS HULP IN SYRIË EEN MISDAAD? **KHILAFAH:** OUDERENZORG IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAH **ISLAM:** DE DISCUSSIE OVER DE TOEKOMST VAN ISLAM | EEN VERDUIDELIJKING VAN DE DEFINITIE VAN IMAAN **POLITIEK, ACHTERGROND & GESCHIEDENIS:** EEN INTRODUCTIE TOT DE GESCHIEDENIS VAN DE OLIE-INDUSTRIE EN DIENS ROL IN DE GEOPOLITIEK

MISSIE EN VISIE

IEDER MENS DRAAGT IN ZICHZELF HET BEWIJS VAN HET BESTAAN VAN EEN SCHEPPER.

IN PLAATS VAN HAAR TE LATEN DOLEN, HEEFT DEZE SCHEPPER-ALLAH (ﷻ) - ZIJN RECHTVAARDIGHEID EN BARMHARTIGHEID AAN ZIJN SCHEPPING GETOOND: DOOR TE OPENBAREN HET PAD WAAROP ZIJ VOORT DIENST TE GAAN IN DIT LEVEN, ALS OPLOSSING VOOR AL HAAR PROBLEMEN.

ZIJN OPENBARING DRAAGT IN HAARZELF HET BEWIJS DAT ZIJ WERKELIJK VAN HEM (ﷻ) AFKOMSTIG IS; DAARMEE BEWIJZEND DAT DE BRENGER VAN DEZE BOODSCHAP, MOHAMMED (ﷺ), WAARLIJK EEN PROFEET IS.

ONZE VISIE IS DAT DEZE OPENBARING - DE ISLAMITISCHE MANIER VAN LEVEN - INDIEN OBJECTIEF BEOORDEELD HET VERSTAND ERVAN KAN OVERTUIGEN DAT ZE VAN ALLE ALTERNATIEVEN HET BESTE PAST BIJ DE REALITEIT VAN DE MENS EN HET LEVEN.

DE MISSIE VAN EXPLICIT, ALS ONAFHANKELIJK ORGAAN, IS VANUIT DEZE VISIE ISLAM TE PRESENTEREN AAN DE MENSEN: ALS ALTERNATIEF VOOR DE MANIEREN VAN LEVEN DIE RESULTEREN UIT DE IDEOLOGIEËN VAN MENSENHANDEN.

ONS DOEL IS ERVOOR TE ZORGEN DAT DISCUSSIES BETREFFENDE DE WEG VOORWAARTS VOOR DE MENS ISLAM OP BASIS VAN JUISTE KENNIS EN INZICHTEN EN VRIJ VAN VOOROORDEEL EN VOORINGENOMENHEID, BENADEREN.

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 14
NUMMER 56

AANGEZIEN "COPYRIGHTS EN PATENT-EN" NIET IN OVEREENSTEMMING ZIJN MET ISLAM, BENT U VRIJ DE INHOUD VAN IEDERE EDITIE TE VERMENTGVULDIGEN. WII VERZOEKEN U WEL ONS ALS REFERENTIE TE VERMELDEN. HET MOET DUIDELIJK ZIJN DAT DE KORAN ALTIJD AUTHENTIEK IS IN ZIJN ORIGINIELE STAAT. HET ARABISCH, AANGEZIEN EEN PERFECTEVERTALING VAN DE KORAN ONMOGELIJK IS, MAKEN WE GEBRUIK VAN VERTALINGEN VAN DE BETEKENISSEN VAN DE HEILIGE KORAN. DEZEN GEVEN Slechts BEPERKT WEEr DE BETEKENIS VAN DE OORSPRONKELIJKE ARABISCHE TEKST.

3 MAANDELIJKS MAGAZINE
LOSSE NUMMERS À 3 €
JAARABONNEMENT À 15 €
(INCL. VERZENDKOSTEN)

VOOR EEN JAARABONNEMENT, ZOWEL IN NEDERLAND ALS BELGIË, CONTACTEER U IJ:

ABONNEMENTEN SERVICE
POSTBUS 51043
3007 GA ROTTERDAM

NA OVERMAKING VAN DE ABONNEMENTSGELDEN ONTVANGT U DAN EXPLICIET MAGAZINE EEN JAAR LANG BIJ U THUIS.

TEN NAME VAN DHR. T. BABAYIGIT
NEDERLAND REKENING NUMMER:
GIRO 7711613

TEN NAME VAN EXPLICIET
MAGAZINE
BELGIË REKENING NUMMER:
BE44 0016 9084 0645

INHOUDSOPGAVE

REDACTIONEEL

WAAROM IS HULP IN SYRIË EEN MISDAAD? BLZ. 04

KHILAFAH

OUDERENZORG IN DE ISLAMITISCHE STAAT
AL KHILAFAH BLZ. 6

INTELLECTUELE KRITIEK

EEN KRITIEK OP HET IDEE VAN VRIJHEID BLZ. 12

ISLAM

DE DISCUSSIE OVER DE TOEKOMST
VAN ISLAM BLZ. 22

EEN VERDUIDELIJKING VAN DE DEFINITIE
VAN IMAAN BLZ. 28

POLITIEK, ACHTERGROND EN GESCHIEDENIS

EEN INTRODUCTIE TOT DE GESCHIEDENIS
VAN DE OLIE-INDUSTRIE EN DIENS ROL
IN DE GEOPOLITIEK BLZ. 32

U KUNT OOK CONTACT OPNEMEN VIA ONZE
WETBPAGINA: WWW.EXPLICIET.NL

WAAROM IS HULP IN SYRIË EEN MISDAAD?

In de geschiedenis van de mensheid hebben verschillende heersers hun volkeren onderdrukt en getiranniseerd middels marteling en moord. Geen van hen, echter, was zo stom om te proberen zijn eigen volk uit te moorden. Zelfs een misdadig monster weet immers dat het geen zin heeft te regeren over een begraafplaats.

Het Al Assad regime in Syrië, daarentegen, heeft niet eenmaal maar tweemaal genocide gepleegd tegen het volk waarover zij wil regeren. Omdat de mensen van de stad Hama weigerden zijn heerschappij te accepteren gaf de vader Hafeth Al Assad in 1982 zijn leger opdracht om de stad en haar inwoners compleet te vernietigen. De zoon Bashar Al Assad laat sinds 2011 zijn leger al de steden van Syrië systematisch platbombarderen, voor dezelfde reden. De moslims van Syrië kwamen vreedzaam de straat op om zijn aftreden te eisen en in reactie probeert hij de mensen te begraven in hun eigen huizen.

Er bestaat geen twijfel, derhalve, dat als de krankzinnige tirannen van het Al Assad regime de tijd en ruimte wordt gelaten, uiteindelijk al de moslims van Syrië aan hun handen zullen sterven. Het is daarom opmerkelijk dat de mensen die naar Syrië afreizen om het onderdrukte volk ter zijde te staan en te helpen door de media en overheid worden neergezet als misdadigers.

Volgens minister Plasterk en de AIVD gaat er een “terreurdreiging” uit van hen uit. “Zij doen kennis en gevechtserfaring op en staan in contact met leden van lokale en regionale terroristische groeperingen. Via deze contacten kunnen zij ook in het vizier komen van internationaal opererende terroristische netwerken en organisaties. (...) De genoemde groeperingen zijn betrokken bij rekrutering, training en tasking van (westerse) jihadisten, die naar Europa kunnen worden (terug)gestuurd om een aanslag te plegen.”

Degenen die zich op professionele wijze met deze

kwestie bezig houden verwerpen deze stelling, echter. In een analyse wees Stratfor op een aantal feiten die in ogenschouw moeten worden gehouden:

Ten eerste, het reizen door moslims om hun moslimbroeders te steunen in oorlogsgebieden is niet een nieuwe fenomeen. In de jaren '80 van de vorige eeuw werden moslims door de westerse veiligheidsdiensten aangespoord om naar Afghanistan te reizen en te vechten tegen de Sovjets. Zeker 20.000 moslims zijn toen in Pakistan door de Amerikaanse CIA getraind in gevechtstechnieken. Er zijn verder ook significante aantallen moslims naar Bosnië gegaan tijdens de burgeroorlog daar in de jaren '90 van de vorige eeuw, en naar Irak in reactie op de Amerikaanse invasie van 2003. Alles tezamen gaat het over zeker tienduizenden moslims die gevechtservaring op hebben gedaan.

Ten tweede, de ervaring die jihadisten opdoen op plaatsen zoals Syrië is ervaring in oorlogvoering middels guerilla-tactieken. De zaken waarin ze getraind worden ter plaatse zijn dan ook in hoofdzaak hand-in-hand gevechten en schieten met klein-kaliber handwapens. Ze leren dus niet de technieken en tactieken waar terroristen gebruik van maken, zoals het maken van bommen die in het geheim op een plaats achtergelaten worden om van afstand tot ontploffing te worden gebracht.

Stratfor concludeerde daarom dat de er weliswaar “goede rapportages zijn verschenen bij dit onderwerp, maar dezen zijn vergezeld gegaan van een behoorlijke hoeveelheid hype”. Stratfor wijst erop dat er de voorbije jaren zo goed als geen terroristische aanslagen zijn gepleegd door teruggekeerde moedjahiddien: “Een belangrijke verklaring hiervoor is ideologie. Alhoewel vele moslims zich gedwongen voelen om naar plaatsen als Syrië te reizen om daar te vechten, zijn velen van degenen die dit daadwerkelijk doen niet jihadisten. Er zijn verder ook verschillen tussen degenen die jihadistische ideeën hebben. Bijvoorbeeld, zelfs onder de jihadisten zijn er velen die geloven dat het door de religie toegestaan is om naar plaatsen zoals Syrië en Irak te reizen om te vechten voor moslims die onderdrukt of aangevallen worden (defensieve djihaad), of die volgens hen gevangen zijn in een sektarische oorlog in Syrië, maar die niet geloven dat het toegestaan is om terroristische aanslagen te plegen tegen burgers

op plaatsen buiten deze oorlogsgebieden. Zulke mensen hebben geen probleem met het doden van gewapende strijders in een oorlogsgebied, maar zij geloven dat Islam aanvallen op ongewapende burgers duidelijk verbiedt.”

Hiernaast zouden de Nederlandse media en overheid ook nog gewezen kunnen worden op de duizenden Nederlandse militairen die gestuurd zijn naar conflictsituaties in Afghanistan en Irak. Zij hebben niet alleen gevechtstraining ondergaan maar ook gevechtservaring opgedaan. Niemand ziet hen bij terugkeer als een dreiging of gevaar, echter.

Dus moet de vraag gesteld worden, waarom zouden de media en overheid een andere opvatting hebben betreffende moslims die vechten om andere onderdrukte moslims te helpen? Zien zij de moslims soms als een ander soort mens? Een minderwaardig soort die zijn emoties niet kan beheersen en die, zoals men over honden zegt, “voor altijd onbetrouwbaar is als zij eenmaal bloed hebben gekroten of geproefd”? Zijn de Nederlandse media en overheid werkelijk zo onbeschaamd racistisch?

De positie van de Nederlandse media en overheid betreffende de moslims die naar Syrië reizen om te vechten tegen moorddadige misdadigers is dus onjuist en oneerlijk. Het is een leugenachtige politieke opinie, bedoeld om het reizen naar Syrië te ontmoedigen, omdat men in het westen bang is dat middels de hulp van de eervolle moedjahiddien de moslims van Syrië niet enkel de tiran Al Assad uit hun land zullen schoppen, maar met hem al de systemen en wetten waarmee hij regeerde en waardoor hij de westerse belangen in Syrië diende.

De positie van Islam in de kwestie is duidelijk, echter. De moslim die zijn tijd, rijkdom of leven opoffert om onderdrukte mensen te helpen verricht een daad zeer geliefd door Allah ﷻ. Volgens Islam is de gewapende strijd tegen de tiran Al Asad daarom gerechtvaardigd en legitiem. De Nederlandse media en overheid zullen hier niets aan kunnen veranderen, hoezeer zij ook zullen proberen hun wensen en verlangens van argumentaties te voorzien.

Khilafah

OUDERENZORG IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAF

FAH

Ouderenzorg in het Westen

De westerse, seculier liberale beschaving heeft een eigen, unieke methode om te zorgen voor de ouderen in haar samenlevingen. Deze methode is “uitbesteding”: kinderen helpen hun hulpbehoevende ouders niet zelf maar zij huren hiervoor andere mensen in die van deze zorgverlening hun beroep hebben gemaakt.

De argumenten voor deze specifieke methode van ouderzorg zijn in wezen allemaal economische argumenten.

Ten eerste, zegt men, wanneer professionals de ouderenzorg organiseren dan wordt deze zorg beter en meer efficiënt georganiseerd dan wanneer nakomelingen zonder training de zorg verlenen. Bij uitbesteding zal de samenleving als geheel dus minder middelen (tijd, energie, geld) hoeven uit te geven aan de zorg van de ouderen en zullen meer middelen overblijven voor de productie van andere goederen en diensten. De uitbesteding van ouderenzorg is daarom goed voor de economie.

Ten tweede, als de ouderenzorg wordt gedaan door de nakomelingen van de oudere dan vindt er geen handel plaats omdat de nakomelingen geen salaris krijgen voor hun diensten. Zij leveren namelijk een informele dienst aan hun ouders, waardoor oude-

renzorg geen onderdeel is van de formele economie. Daarentegen, als de ouderenzorg uitbesteed wordt aan professionals dan wordt het een dienst in ruil voor een salaris en dus wel onderdeel van de formele economie. Dit is goed voor de economie want deze wordt hierdoor groter.

Ten derde, als de nakomelingen zelf zorgen voor hun ouders dan is het aantal uren dat zij kunnen werken, beperkt. Door deze zorg uit te besteden kunnen zij meer werken en dus meer geld verdienen. Ook dit helpt de economie te groeien.

Het is echter welbekend, dat de unieke westerse methode van ouderenzorg ook de nodige problemen kent.

De zorg door professionals is duur, bijvoorbeeld. Sommige landen hebben de financiering van deze zorg een individuele verantwoordelijkheid gemaakt, wat wil zeggen dat de oudere zelf of zijn kinderen de verantwoordelijkheid ervoor dragen. In andere landen is de financiering een collectieve aangelegenheid, wat wil zeggen dat de staat de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen en hiervoor belastingen heft. In weer andere landen worden de kosten voor ouderenzorg gedeeld door de oudere en/of zijn kinderen en de staat. Bij ieder van deze oplossingen blijft echter de klacht dat de zorg “te duur” is veel gehoord.

De westerse manier van ouderenzorg leidt ook tot emotionele problemen bij de ouderen. Specialisten kennen de oudere niet zo goed als zijn nakomelingen en zij kunnen daarom niet de op de persoon aangepaste zorg bieden die nakomelingen wel kunnen bieden. Ook kunnen zij de zorg niet verrichten met het geduld, de liefde en de aandacht die een directe nakomeling de oudere kan bieden. Dit fundamentele probleem bij de uitbesteding van zorg wordt verergerd door de druk op verzorgers om de kosten van de verzorging laag te houden, omdat dit hen feitelijk dwingt sneller en onpersoonlijker te werk te gaan dan zij misschien zelf zouden willen. De druk om kosten laag te houden leidt er ook toe dat ouderen die zorg behoeven, in tehuizen bijeengebracht worden. Ten gevolge van dit alles zijn ontheemding en eenzaamheid veelvoorkomende klachten bij ouderen. 65% van de ouderen zegt zich soms eenzaam te voelen tegenover “slechts” 34% van de jongeren¹

Het bewijs dat deze methode van ouderenzorg uniek is voor de westerse, seculier liberale ideologie is dat geen andere beschaving ooit haar ouderen op deze manier behandeld heeft. Waargenomen kan worden dat deze methode van ouderenzorg pas haar intrede doet in een samenleving nadat de mensen daar blootgesteld zijn aan de seculier liberale ideologie en zich hierdoor hebben laten beïnvloeden.

China is een voorbeeld hiervan. Volgens de oorspronkelijke Chinese tradities horen de kinderen te zorgen voor hun ouderen door hen in huis op te nemen. Het uitbesteden van de zorg voor de ouders aan professionals, vooral als dit plaatsing in een bejaardentehuis omvatte, werd daarom tot voor kort als een schandevolle daad gezien. Nu in China de mensen steeds meer blootgesteld worden aan westerse ideeën nemen zij alsmaar meer manieren van de westerse, seculier liberale mensen over. Ouderenzorg is daarom een probleem geworden omdat kinderen beginnen te weigeren zelf voor hun ouders te zorgen. Ze willen net als in het westen deze zorg uitbesteden aan professionals. Sinds kort is de Chinese overheid zich daarom gaan bemoeien met het organiseren van ouderenzorg.² Westerse bedrijven die zich specialiseren in ouderenzorg zien in China daarom de groeiemarkt voor hun business.³

De verantwoordelijkheid voor ouderenzorg volgens Islam

Islam heeft een eigen, unieke visie op het leven. Een visie die systemen en wetten omvat die al de bereiken van het leven van de mens ordenen. Dus ook de kwestie van de zorg voor de ouderen in de samenleving.

Islam heeft de nakomelingen van een oudere de verantwoordelijkheid gegeven om voor de oudere te zorgen als deze hulpbehoevend wordt. Allah ﷻ zegt:

وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بَوْلِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ

“En op de vader rust de zorg voor voedsel en kleding voor haar volgens gebruik. Geen ziel wordt belast boven haar vermogen. De moeder zal geen leed worden aangedaan wegens haar kind, noch zal de vader leed worden aangedaan wegens zijn kind. En hetzelfde geldt voor de erfgenaam.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 233)

“hetzelfde geldt voor de erfgenaam” betekent dat net zoals een vader verplicht is te zorgen voor zijn kinderen, een kind verplicht is te zorgen voor diens vader.

Van Aboe Hoerayra (ra) is overgeleverd dat hij Profeet Mohammed ﷺ vroeg: “Boodschapper van Allah ﷻ, voor wie moet ik dienstbaar zijn?”. Hij ﷺ antwoordde: **“Je moeder.”** Aboe Hoerayra (ra) vroeg toen: “En dan wie?”. Hij ﷺ antwoordde: **“Je moeder.”** Aboe Hoerayra (ra) vroeg toen: “En dan wie?”. Hij ﷺ antwoordde: **“Je moeder.”** Aboe Hoerayra (ra) vroeg toen: “En dan wie?”. Hij ﷺ antwoordde: **“Je vader.”** (Boechari in Al Adab al Moefrad).

Profeet Mohammed ﷺ heeft verder gezegd: **“Laat de man in schande vallen, en nogmaals in schande vallen, en nogmaals in schande vallen.”** Men vroeg: “O Profeet van Allah ﷻ, wie is deze man?”. Hij ﷺ antwoordde: **“Ik heb het over de man wiens ouders oud zijn – beiden of één**

van hen – en hij heeft het Paradijs niet verdiend door goed voor hen te zorgen.” (Moeslim).

In geval een ouder geen nakomelingen heeft, of zijn nakomelingen gestorven zijn voor hem, dan gaat de plicht tot ouderenzorg compleet over op de Islamitische Staat Al Khilafa. Dit is vanwege het principe dat de Islamitische Staat Al Khilafa de uiteindelijke plicht heeft om te zorgen voor de moslims, omdat Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: “Ieder van jullie is een herder en zal ondervraagd worden over zijn kudde. De Imaam is een herder voor zijn onderdanen en hij is verantwoordelijk...” (Betrouwbaar beoordeeld naar consensus).

De spirit van ouderenzorg volgens Islam

Niet alleen heeft Allah ﷻ duidelijk gemaakt op wie de verantwoordelijkheid rust voor de ouderenzorg, Hij ﷻ heeft ook verduidelijkt met welke spirit, oftewel met welke houding of attitude, deze zorg verleend moet worden. Hij ﷻ zegt:

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَى
وَهْنٍ وَفِصَالَهُ فِي غَامٍ أَنْ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ
إِلَيَّ الْمَصِيرُ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا
لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي
الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

“Wij hebben de mens op het hart gedrukt betreffende zijn ouders, zijn moeder droeg hem in zwakte op zwakte, en zijn zogen nam twee jaren in beslag. Zeg Mij en uw ouders dank, tot Mij is de terugkeer. Maar indien (uw ouders) trachten u iets met Mij te doen vereenzelvigen, waarvan gij geen kennis hebt, geboorzaam hen niet. Doch leef met hen samen in de wereld op een behoorlijke wijze en volg de weg van hem die zich tot Mij richt. Dan zult gij tot Mij terugkeren en Ik zal u inlichten over hetgeen gij deelt.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Loeqmaan 31, vers 14 – 15)

Allah ﷻ zegt ook:

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ
لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

“En Wij hebben de mens geboden zijn ouders te eren” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Ankaboet 29, vers 8)

En:

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا
إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا
تَقُلْ لَهُمَا أَفُ وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا
وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ
ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا

“Uw Heer heeft u bevolen, zeggende: Aanbidt niemand anders dan Mij en betoont vriendelijkheid jegens de ouders. Indien één hunner bij u een hoge leeftijd bereikt of beiden doen dit, zeg dan nimmer tot hen ‘Foei’ noch stoot hen af, doch spreek tot hen een welgevallig woord. En wees teder voor hen in erbarming. En zeg: ‘Mijn Heer, ontferm u over hen daar zij mij opvoedden toen ik jong was.’” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Israa 17, vers 23 – 24)

Van ‘Abdoellah bin Mas’oed (ra) is overgeleverd dat hij Profeet Mohammed ﷺ vroeg: “Welke daad is het meest geliefd bij Allah?”. Hij ﷺ antwoordde: “Het gebed op diens juiste tijd.” ‘Abdoellah vroeg: “En dan?”. De Profeet ﷺ antwoordde: “Aardig zijn tegen de ouders.” ‘Abdoellah vroeg: “En dan?”. De Profeet ﷺ antwoordde: “Het strijden (Djihaad) op het pad van Allah.” (Boechari in Al Adab al Moefrad).

Naast zorgzaamheid is dus tevens dankbaarheid, erbarmen, aardigheid en vriendelijkheid verplicht gesteld voor de nakomelingen. Oftewel, de zorg moet gegeven worden tezamen met dankbaarheid, erbarmen, aardigheid en vriendelijkheid.

Deze eisen voor wat betreft de eigenschappen van de zorg hebben als implicatie dat uitbesteding van de ouderenzorg aan professionals niet de standaard kan of mag zijn. Een professionele zorgverlener kan wel in naam van de nakomeling zorg verlenen aan de ouder zodat de nakomeling zelf dit niet hoeft te doen, maar hij of zij kan niet in naam van de nakomeling de vereiste emoties voelen en tonen zodat de nakomeling zelf dit niet hoeft te doen.

Dankbaarheid, erbarmen, aardigheid en vriendelijkheid vereisen persoonlijke betrokkenheid van de nakomelingen bij de zorg voor de ouderen. De plicht tot dankbaarheid, erbarmen, aardigheid en vriendelijkheid verplicht de nakomelingen dus effectief om zelf de benodigde zorg te verlenen.

De organisatie van ouderzorg in de Islamitische Staat Al Khilafa

De Islamitische Staat Al Khilafah speelt dus geen centrale bij ouderenzorg maar een ondersteunende rol.

De ouderen hebben het recht om bij één van hun kinderen in huis te wonen en door hun kinderen verzorgd te worden met dankbaarheid, respect en liefde. Deze basiszorg is een plicht op de kinderen.

Middels de rechtbanken staat de Khilafa de ouderen bij om te zorgen dat zij hun rechten krijgen van hun nakomelingen. Oftewel, als nakomelingen hun plichten niet op de juiste wijze nakomen dan kan de oudere naar de rechter gaan en zich bij hem beklagen. De Staat kan de kinderen dan dwingen hun plichten na te komen. In de extreme situatie dat nakomelingen pertinent weigeren hun ouders te helpen, kan de Staat rijkdommen van de nakomelingen confisceren en hiermee professionele zorgverleners voor de ouders inhuren.

De Islamitische Staat heeft verder de plicht ervoor te zorgen dat de kinderen toegang hebben tot gespecialiseerde zorg wanneer hun ouders dit nodig hebben. Dit betekent dat de Islamitische Staat ervoor zal moeten zorgen dat opleidingen tot zorgspecialist aangeboden worden door de scholen en universiteiten van de Islamitische Staat.

In principe zal professionele zorg in de Islamitische Staat een vorm van thuiszorg zijn. De ouderen die speciale zorg nodig hebben zullen niet in tehuizen samengebracht worden omdat dit ingaat tegen de spirit van ouderzorg volgens Islam, ook al zouden tehuizen de goedkoopste manier voor de verlening van specialistische zorg zijn. Ziekenhuizen kunnen wel speciale eenheden inrichten voor speciaal op ouderen gerichte zorg, voor de uitzonderlijke gevallen van ouderen die zulke verregaande hulp nodig hebben dat deze niet in een normale woon-

omgeving geboden kan worden.

Voor wat betreft de kosten van ouderenzorg, de primaire verantwoordelijkheid hiervoor rust op de schouders van de nakomelingen. Indien de financiële situatie van de nakomelingen zo is dat zij niet in staat zijn om te zorgen voor hun ouders, dan is de Islamitische Staat Al Khilafa verplicht de nakomelingen te steunen zodat zij wel in staat zullen zijn hun ouders de benodigde zorg te bieden. Dit is omdat Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: “Wie van jullie rijkdom achterlaat, het is eigendom van erfgenamen. En als hij zwakte achterlaat, dan zijn zij onze verantwoordelijkheid.” (Moeslims).

¹“Eenzaamheid treft veel Nederlanders”, www.trouw.nl/tr/nl/4492/Nederland/article/detail/3518566/2013/09/30/Eenzaamheid-treft-veel-Nederlanders.dhtml

²“China to step up care for the elderly”, http://news.xinhuanet.com/english/china/2013-12/31/c_1133010562.htm

³“Elderly Care In China: International Retirement Home Companies Eye Ageing China Market” www.ibtimes.com/elderly-care-china-international-retirement-home-companies-eye-ageing-china-market-1414638

Intellectuele kritiek

EEN KRITIEK OP HET IDEE VAN VRIJHEID

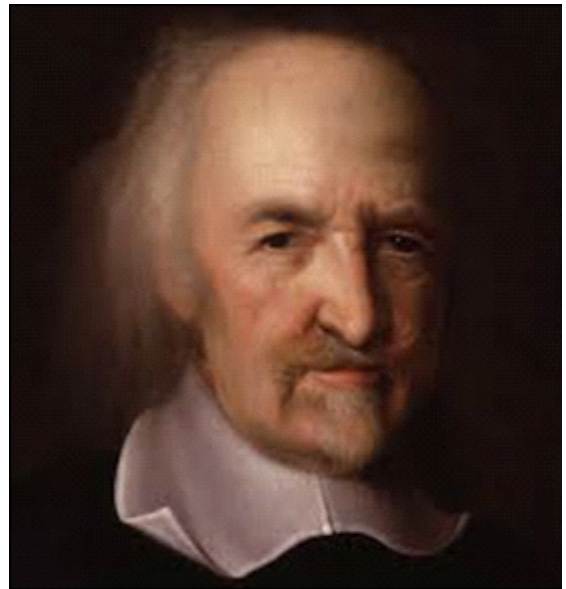
De geschiedenis van het idee van vrijheid

Tussen 1642 en 1651 leek Groot-Brittannië in een burgeroorlog ten onder te zullen gaan. De Schotten en Ieren waren een opstand begonnen tegen de Engelse koning Karel I en deze laatste kreeg vervolgens ruzie met zijn eigen parlement toen hij geld bijeen probeerde te brengen voor de vorming van een Engels leger. In ruil voor hun steun aan de oorlog eisten de Engelse parlementariërs namelijk van de koning ruimere bevoegdheden en grotere macht. Deze twist leidde uiteindelijk tot een oorlog tussen een leger van koningsgezinden en een leger van parlamentsgezinden, waardoor heel Groot-Brittannië het toneel werd van oorlog.

De Britse filosoof Thomas Hobbes (1588 – 1679) leefde in deze periode en raakte diep beïnvloed door wat hij meemaakte. Niet alleen werden de mensen geconfronteerd met het brute geweld van oorlog. Ook omdat het centrale gezag volkomen verdween uit het dagelijkse leven van de mensen, stortte de samenleving feitelijk ineen. Er ontstond wetteloosheid, ten gevolge waarvan boeren het land niet meer bewerkten, transport tussen steden te gevaarlijk werd en bedrijven de deuren sloten.

Deze ervaringen overtuigden Hobbes van de noodzaak van een sterk centraal gezag. Volgens hem zou iedere samenleving zonder sterk centraal gezag eruit zien zoals Engeland ten tijde van de Engelse Burgeroorlog. In zijn boek “Leviathan” van 1651 beschreef Hobbes deze volgens hem “natuurlijke situatie” van de mens. Omdat de mens van nature egoïstisch is, zegt Hobbes, zou in een situatie zonder centrale autoriteit, regels of wetten de mens leven in een staat van continue conflicten en enkel kunnen nadenken over “vrees, en angst voor een gewelddadige dood”. Deze fundamentele visie vormde het uitgangspunt voor het verdere denken van Hobbes.

Volgens Hobbes is het voor ieder mens duidelijk dat deze “natuurlijke situatie” van oorlog het ultieme kwaad is voor het menselijke bestaan. En, zegt Hobbes, de mens realiseert zich hierdoor bepaalde “natuurlijke wetten”, zoals dat vrede beter is dan oorlog, dat de dingen die vrede doen realiseren goed zijn, et cetera. Deze “natuurlijke wetten” tezamen doen volgens Hobbes de mens concluderen

Thomas Hobbes (1588 – 1679)

dat zij moeten leven onder een politieke autoriteit die wetten maakt en de mensen dwingt zich aan deze wetten te houden. Zodat orde in de samenleving tot stand gebracht kan worden.

Alleen in een dergelijke geordende samenleving kan volgens Hobbes “vrijheid” bestaan. Hobbes definieert vrijheid als “de capaciteit om te handelen volgens de vrije wil”. In de “natuurlijke situatie” van oorlog is de mens te druk bezig met overleven, ten gevolge waarvan hij volgens Hobbes geen tijd heeft om na te denken over wat hij echt wil. Vrijheid kan volgens Hobbes daarom enkel bestaan in een staat met een centrale autoriteit die orde houdt door wetten ten uitvoer te brengen over de samenleving. Deze staat zou verder een absolute staat moeten zijn, een staat waarin de centrale autoriteit volledige macht in handen heeft en niemand de beslissingen en acties van de staat bekritiseert of ongehoorzaam is. Hobbes’ reden hiervoor is dat iedere beperking van de macht van de centrale autoriteit de samenleving dichter bij de “natuurlijke situatie” brengt waarin volgens hem geen vrijheid bestaat.

Als de regels of wetten van de geordende samenleving een individu niet toestaan om iets van zijn vrije wil ten uitvoer te brengen, dan ziet Hobbes hierin geen beperking van de persoonlijke vrijheid van dit individu. Immers, het individu heeft zelf ingezien dat een geordende samenleving noodzake-

lijk is. Dus hij heeft zichzelf in vrije wil onderdanig gemaakt aan de regels en wetten van deze samenleving. In de visie van Hobbes is persoonlijke vrijheid dus het bestaan van een centrale autoriteit met regels en wetten, waardoor het handelen van de individuen in de samenleving beperkt wordt.

Korte tijd na de Engelse Burgeroorlog braken in Engeland nieuwe onlusten uit, na de dood van koning James I in 1685. De nieuwe koning James II had zich in het Protestantse Engeland namelijk bekeerd tot het Katholicisme en met hem kreeg Engeland dus een koning die een andere religie aanhing dan de staatsreligie. Toen koning James II vervolgens leidende posities in de staat aan medekatholieken begon te geven, begon de Engelse elite zich tegen hem te verzetten.

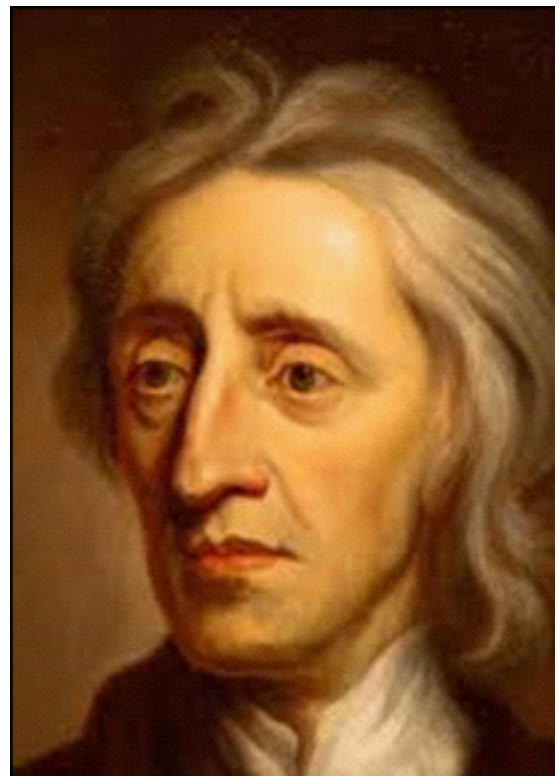
Één van de voornaamste kritieken op koning James II van de opstandige Engelse elite was dat hij de Engelse staat probeerde om te vormen naar het Franse voorbeeld. Het idee van het “Goddelijk Recht van Koningen” werd daarom druk besproken in Engeland omdat de Franse koning op basis van dit idee zijn positie in het land legitimeerde. Het “Goddelijk Recht van Koningen” zegt feitelijk dat God voor ieder land een koning kiest en dus dat opstand tegen de koning niets minder is dan opstand tegen God. Volgens het “Goddelijk Recht van Koningen” hebben de mensen dus geen vrijheden en zijn zij door God benoemd tot slaven van de koning.

De Engelse filosoof John Locke (1632 – 1704) was de persoonlijke assistent van Lord Shaftesbury, één van de voornaamste opstandelingen tegen koning James II. Locke publiceerde in 1689 het boek “Over het staatsbestuur (Two Treatises of Government)” waarin hij zich verzette tegen het idee van het “Goddelijk Recht van Koningen” zoals uiteengezet door Robert Filmer in diens boek Patriarcha. In dit boek plaatste Locke ook ideeën over vrijheid tegenover het idee van “Goddelijk Recht van Koningen”, als alternatief.

Filmer had op basis van de Bijbel beargumenteerd dat de mens een slaaf voor de koning moet zijn. Volgens Locke waren de argumenten van Filmer echter een onjuist begrip van de Bijbel en ook tegen het verstand van de mens. De oer-vader Adam

had geen autoriteit over de wereld gehad, zei Locke. Hij had zoiets ook niet aan zijn kinderen gegeven en sinds Adam en zijn kinderen was er zoveel tijd verstreken dat niemand nog met recht autoriteit op basis van Adam kon claimen. In tegenstelling tot wat Filmer zei was de mens volgens Locke dus niet geboren onder de autoriteit van iemand anders. Integendeel, zei Locke. Al de mensen komen op dezelfde manier op deze aarde en niemand van de mensen kan daarom autoriteit over een ander claimen. Met andere woorden, alle mensen zijn geboren in vrijheid, met het recht om te denken en handelen zoals zij zelf willen.

Volgens Locke doet in deze “natuurlijke situatie” zonder centrale autoriteit het verstand de mens inzien dat hij de natuurlijke vrijheid van anderen niet moet schaden. Daarom beschreef Locke de “natuurlijke situatie” als een situatie waarin mensen vreedzaam samenleven, op basis van gelijkheid en met vrijheid van denken en handelen voor allen. Volgens Locke hadden de mensen die op basis van het “Goddelijk Recht van Koningen” autoriteit claimden, de natuurlijke situatie van vrijheid ondermijnd en daardoor ellende tot stand gebracht.

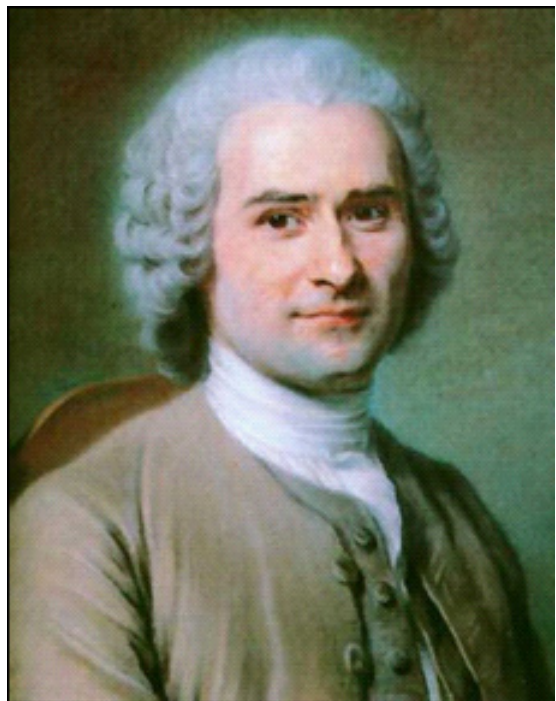
John Locke (1632 – 1704)

Volgens Locke kan in de “natuurlijke situatie” wel misdaad bestaan, namelijk wanneer (sommige) mensen ervoor kiezen niet hun verstand te volgen maar hun begeertes. Locke zegt dat in de “natuurlijke situatie” ieder vrij individu een natuurlijk recht heeft om misdadigers te bestraffen, op basis van evenredigheid met de misdaad. Maar, zegt Locke, om te kunnen bestraffen is macht en kracht nodig, iets waarover niet alle individuen beschikken. En, zegt Locke, de mens heeft de neiging om te overdrijven in bestraffing. Daarom is volgens Locke de instelling van een centrale autoriteit noodzakelijk, zodat het gegarandeerd kan worden dat misdaden tegen de natuurlijke vrijheid op de juiste manier bestraft worden, waardoor feitelijk voorkomen zal worden dat dezen plaats zullen vinden.

Vestiging van een centrale autoriteit vereist van al de mensen in de samenleving dat zij iets van hun natuurlijke vrijheid opgeven. Volgens Locke bestaan er daarom twee soorten van vrijheid. Ten eerste de reeds besproken “natuurlijke vrijheid” en ten tweede de “sociale vrijheid”. Natuurlijke vrijheid bestaat in de “natuurlijke situatie” en hier is het denken en handelen van de mens enkel en alleen beperkt door de natuurwetten die zeggen dat geen mens de natuurlijke vrijheid van anderen mag schaden. Sociale vrijheid bestaat in de situatie waar de mensen ervoor gekozen hebben een centrale autoriteit in te stellen, en waar niet alleen de natuurwetten de vrijheid van de mens beperken maar ook de wetten die de mensen tezamen overeenkomen om de centrale autoriteit te kunnen vestigen. De betekenis hiervan is dat in de visie van Locke vrijheid niet bestaat als er op de mens wetten van invloed zijn waarmee hij het niet eens is en waarvoor hij geen toestemming heeft gegeven. Hiertegenover, als er op de mens grote aantallen wetten van invloed zijn die de vrijheid van denken en handelen van de mensen verregaand beperkten, dan is er in de visie van Locke nog steeds sprake van vrijheid als de mens maar akkoord is gegaan met deze wetten.

In de werken van de Franse filosoof Jean-Jacques Rousseau (1712 – 1778) komen de ideeën van Hobbes en Locke tezamen. Rousseau was het eens met Locke dat in de “natuurlijke situatie” de mensen vreedzaam samenleven. Hij verschilde echter van mening met Locke over waarom dit zou zijn. Vol-

gens Rousseau is dit omdat in de “natuurlijke situatie” de mens nog niet verpest is door het samenleven met andere mensen. In Rousseau’s “natuurlijke situatie” is de mens een soort van pre-historische mens, iemand van simpel niveau die niet nadenkt over bezit, zijn toekomst of andere mensen. Hij leeft daarom op zichzelf, van dag tot dag. Volgens Rousseau veroorzaakt de “natuurlijke mens” geen problemen voor zijn medemens omdat hij naast egoïsme ook een natuurlijke empathie heeft – hij houdt er niet van om anderen te zien leiden. Daarom leven de mensen in Rousseau’s “natuurlijke situatie” vreedzaam samen.

Jean-Jacques Rousseau (1712 – 1778)

Volgens Rousseau heeft de mens deze “natuurlijke situatie” verlaten omdat hij alsmaar meer zijn verstand is gaan gebruiken en is gaan samenleven in gemeenschappen. In deze samenlevingen worden de mensen volgens Rousseau zoals de “natuurlijke mens” van Hobbes. Ze worden egoïstisch en proberen ten koste van elkaar rijkdom en macht te vergaren, waardoor conflicten en oorlog ontstaan – mensen zullen proberen elkaar te domineren en te dwingen tot bepaalde ideeën en handelingen.

Om deze situatie van oorlog te beëindigen stelt Rousseau een samenwerking van de mensen in

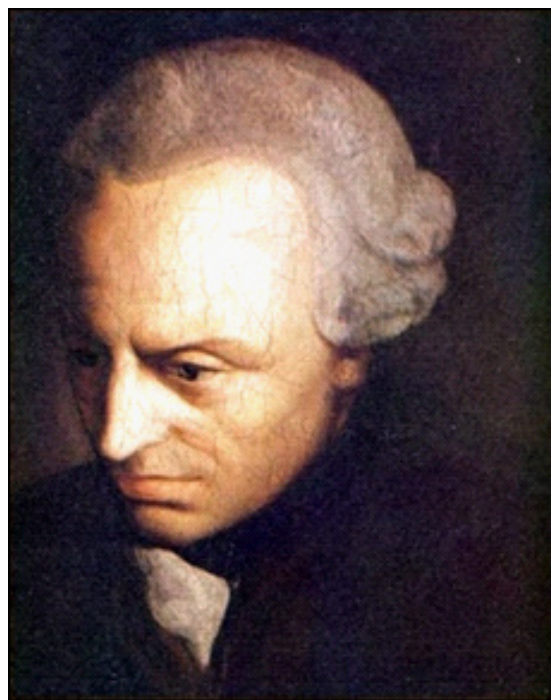
de samenleving voor. Een terugkeer naar de “natuurlijke situatie” is namelijk onmogelijk volgens Rousseau, vanwege de evolutie van de mens. De mensen moeten daarom een “sociaal contract” overeenkomen en akkoord gaan met de instelling van een centrale autoriteit over hen allen, zodat de oorspronkelijke en natuurlijke vrijheid van iedereen terug kan komen. In de visie van Rousseau werkt dit als volgt. Al de individuen in de samenleving geven hun vrijheid op, in ruil waarvoor ze een stem krijgen in de autoriteit, oftewel de “republiek” zoals Rousseau de centrale autoriteit noemde. Deze republiek komt zo de wil van de samenleving te representeren, de “algemene wil” in de terminologie van Rousseau. De algemene wil weerspiegelt de belangen van de samenleving, niet de belangen van ieder van de mensen in de samenleving. Volgens Rousseau zijn de belangen van de samenleving namelijk niet slechts de som van de belangen van al de mensen in de samenleving. De algemene wil is daarom een betere weergave van wat goed is voor de mensen in de samenleving. Volgens Rousseau weet de algemene wil beter wat goed is voor de samenleving dan de individuen in de samenleving. De centrale autoriteit moet daarom iedereen in de samenleving dwingen om zich te onderwerpen aan de algemene wil. Zo kunnen de individuen in de samenleving het probleem van conflict en oorlog oplossen en terug in “vrijheid” leven. De dwang van de centrale autoriteit om in overeenstemming met de algemene wil te leven is dus feitelijk een dwang om in vrijheid te leven. Omdat de mensen er zelf voor kiezen om in een samenleving te leven en een centrale autoriteit in te stellen kan volgens Rousseau niet gezegd worden dat deze dwang een beperking van de vrijheid van het individu is. Volgens Rousseau is vrijheid dus het leven volgens de regels en wetten van een almachtige staat.

De Duitse filosoof Immanuel Kant (1724 – 1804) geloofde niet dat het menselijk verstand de “natuurlijke situatie” van de mens kan achterhalen. Hij geloofde daarom ook niet dat het verstand op basis van een “natuurlijke situatie”, “natuurlijke wetten” zoals het “recht op vrijheid” kan beargumenteren. Toch beargumenteerde Kant voor “vrijheid” en hij introduceerde hiervoor een nieuwe rechtvaardiging.

Kant stelde dat de mens simpelweg moet aannemen

dat hij vrij is, dat zijn verstand vrij is en dat hij de capaciteit heeft om te handelen in overeenstemming met zijn verstand, omdat het anders geen zin heeft om over het leven na te denken. Op basis hiervan stelde Kant dat de mens één natuurlijk recht toegeschreven moet worden, namelijk de vrijheid om “onafhankelijk (te) zijn van de beperking (van het handelen) door anderen”. Kant zei dus feitelijk: als we ervan uitgaan dat de mens van nature een capaciteit heeft om te kiezen, dan is vrijheid van kiezen een recht dat hoort bij de menselijke natuur.

Net als zijn voorgangers in de filosofie zag ook Kant een centrale autoriteit als een voorwaarde voor het bestaan van vrijheid. Een staat is nodig om de beperking of overtreding van de vrijheid van anderen door sommige mensen in de samenleving tegen te gaan, zei hij. Een staat lijkt dus enkel de vrijheid van mensen te beperken, zei Kant, terwijl deze in werkelijkheid vrijheid mogelijk maakt door willekeurige beperking van de vrijheid van mensen in de samenleving onmogelijk te maken. De staat, met andere woorden, beperkt de beperkingen van de vrijheid.

Immanuel Kant (1724 – 1804)

De Britse filosoof John Stuart Mill (1806 – 1873), ten slotte, gebruikte nut om vrijheid te beargmenteren. De samenleving profiteert wanneer mensen vrij zijn om te denken, te spreken, te handelen en te verenigen zoals zij willen, was zijn fundamentele argument voor vrijheid.

In 1859 schreef hij zijn boek “Betreffende Vrijheid (On Liberty)” in reactie op de gebeurtenissen die sinds de opkomst van de discussie over vrijheid plaats hadden gevonden. Oorspronkelijk, zei Mill, had de discussie in hoofdzaak betrekking gehad op de rechten van onderdanen in een staat ten opzichte van hun heersers. Sindsdien, echter, was het idee van de democratische republiek in Amerika ten uitvoer gebracht. De mensen zagen hun heersers nu meer als hun slaven, zei Mill, als individuen aangesteld om de belangen van de mensen in de samenleving te dienen. In de visie van Mill was een belangrijk gevolg hiervan de mogelijkheid voor de meerderheid van mensen in een samenleving om hun wil op te leggen aan de minderheid. In een democratische republiek kan deze beperking van de vrijheid van sommige mensen in de samenleving plaatsvinden door middel van de gekozen autoriteit. Maar, zei Mill verder, in moderne samenlevingen kan de beperking van de vrijheid van sommige

mensen ook plaatsvinden op een informele manier, namelijk door de druk van publieke opinie.

De essentiële kwestie in Mill's denken was daarom, hoe kan de vrijheid beschermd worden tegen de neiging van de meerderheid om door middel van de dwang van de staat en publieke opinie zijn wil op te leggen aan de minderheid en het individu?

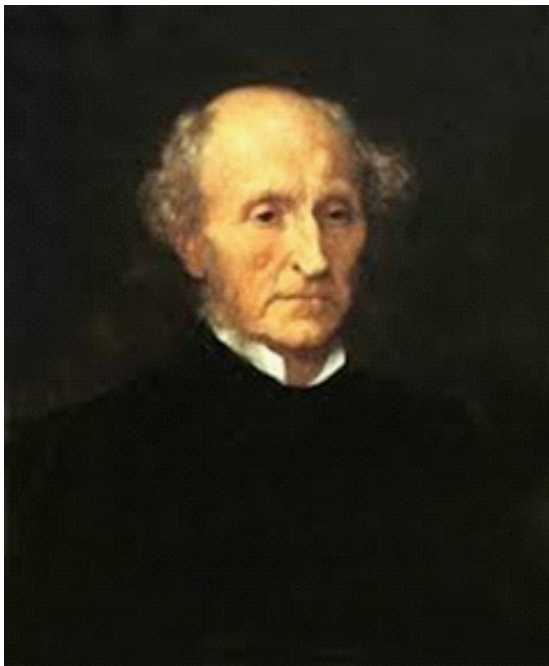
Mill droeg een principe aan ter oplossing van deze kwestie. De beperking van vrijheid zou niet gerechtvaardigd moeten worden op basis van paternalisme, oftewel op basis van het nut voor het individu van de beperking van zijn vrijheid. Volgens Mill was dit geen terechte rechtvaardiging. Als een individu ervoor kiest om zichzelf te schaden, dan moet hij de vrijheid hebben om dit te doen, zei Mill. In plaats hiervan waren beperkingen van de vrijheid van individuen enkel gerechtvaardigd om de andere mensen te beschermen. Met andere woorden, iemand, waaronder de staat, mag enkel de vrijheid van een ander individu beperken om zijn eigen welzijn te beschermen.

Een kritiek op de term “vrijheid”

De genoemde filosofen van de vrijheid hebben allemaal iets unieks toegevoegd aan de discussie omtrent het idee vrijheid. Één van de weinige punten waar deze filosofen van de vrijheid het echter allemaal over eens zijn, is dat het idee van vrijheid wetten nodig heeft.

Dit heeft deze filosofen van de vrijheid ertoe gebracht met onverwachte definities en beschrijvingen van vrijheid te komen. De reeds geïntroduceerde Hobbes zei dat de vrijheid van de mens “ligt in wat de heerser heeft toegestaan”. Locke zei “het doel van de wet is niet af te schaffen of te beperken, maar om vrijheid te behouden en vergroten; ... want waar geen wet is, is geen vrijheid”. En Rousseau definieerde vrijheid als “het recht onze eigen ketenen te bepalen”. Verder definieerde de Franse filosoof Montesquieu (1689 – 1755) vrijheid als “het recht te doen wat de wet heeft toegestaan”, terwijl de Duitse filosoof Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770 – 1831) vrijheid definieerde als “het recht de wet te gehoorzamen”.

Het is duidelijk, derhalve, dat het woord “vrijheid”

John Stuart Mill (1806 – 1873)

geen goede beschrijving is van het idee. Het idee vrijheid is feitelijk de antithese van het woord vrijheid. Het woord vrijheid impliceert namelijk de afwezigheid van wetten, terwijl het idee vrijheid juist de aanwezigheid van wetten nodig heeft.

Dit is in feite misleidend en het bewijs hiervoor kan gevonden worden in de discussies die heden ten dage over het idee vrijheid gevoerd worden. De moslims, en eerder de communisten, worden er van beschuldigd “niet voor vrijheid” te zijn omdat hun Islamitische respectievelijk communistische ideeën, wetten voorstaan die grenzen opleggen aan het gedrag van de mens. Maar aangezien het idee vrijheid zelf gebonden is aan het bestaan van wetten die grenzen opleggen aan het gedrag van de mens, is deze kritiek op Islam en communisme duidelijk en volkomen onterecht.¹

Een kritiek op het idee “vrijheid”

Het idee “vrijheid” bestaat uit een kern en details.

De kern van het idee is zeer algemeen geformuleerd ten gevolge waarvan het bijna onmogelijk is er kritiek op te hebben. De kern van het idee “vrijheid” is namelijk dat aangezien mensen in samenlevingen leven, zij een centrale autoriteit boven zichzelf moeten plaatsen, omdat enkel een centrale autoriteit de wetten kan instellen die een samenleving ordenen, terwijl ordening van het samenleven van mensen noodzakelijk is. De enige mensen die fundamenteel kritiek hebben op dit idee zijn de anarchisten. Volgens de anarchisten brengt het menselijke verstand al de mensen tezamen op één idee over wat voor hen allen het beste is en is er dus geen staat nodig die de mensen middels wetten een bepaalde manier van samenleven opdringt. Al de overige stromingen in de filosofie, echter, zowel binnen het kapitalisme, als het communisme, als Islam, zijn het eens met de kern van het idee van vrijheid, namelijk dat een staat met wetten noodzakelijk is.

De details van het idee “vrijheid” gaan over wat precies de wetten zijn waarvan de centrale autoriteit gebruik moet maken en hoe precies deze wetten tot stand moeten worden gebracht. De filosofen van het idee van “vrijheid” verschillen hierover substantieel van mening.

Hobbes roept op tot een totalitaire staat waarin de centrale autoriteit het recht en de macht heeft om te beslissen voor de mensen van de samenleving.

Rousseau zegt iets gelijkaardigs. Volgens hem weet de centrale autoriteit immers het beste wat goed is voor de mensen van de samenleving en hieruit resulteert als van natuurlijk dat de centrale autoriteit het recht en de macht moet hebben om te beslissen voor de mensen van de samenleving.

Volgens Locke moet de centrale autoriteit regeren op basis van de wetten waarover consensus bestaat onder de mensen van de samenleving.

Volgens Kant moet de centrale autoriteit de mensen van de samenleving beschermen tegen willekeurige beperkingen van de vrijheid van de ene mens op de andere. In de visie van Kant moet de centrale autoriteit dus op basis van het principe “niemand heeft het recht de vrijheid van anderen te schaden”, wetten vaststellen.

Mill ziet dit weer anders. Volgens hem moet de centrale autoriteit wetten bepalen op basis van een profijt-principe. Vrijheid is in de visie van Mill in essentie profijtelijk, maar de vrijheid van individuen kan soms leiden tot dingen die het profijt in de samenleving schaden. De centrale autoriteit moet voorkomen dat de vrijheid van het individu het profijt van de samenleving schaadt.

De eerste kritiek op de details van het idee van “vrijheid” is dat er onder de aanhangers van het idee van vrijheid geen eensgezindheid bestaat over deze details. Zonder uitgewerkte details is echter het idee van vrijheid feitelijk nutteloos. Want hoe een centrale autoriteit ook tot beperking van de vrijheid van mensen komt, of hoe verregaand een centrale autoriteit ook de vrijheid van mensen beperkt, er kan in de werken van de filosofen van vrijheid altijd wel een rechtvaardiging gevonden worden hiervoor. Dit betekent dat eigenlijk iedereen altijd vrij is – of hij nu in een democratie leeft, of in een seculiere dictatuur, of in een communistische dictatuur.

Een tweede kritiek op de details van het idee van “vrijheid” is dat al de vrijheids-filosofen beweren dat het verstand de mensen zal leiden naar de details van “vrijheid” die zij voorstellen. Oftewel Hobbes

zegt dat het verstand de mensen zal leiden naar de centrale autoriteit die hij voorstelt; Locke zegt dat het menselijk verstand zal leiden naar de centrale autoriteit die hij voorstelt; et cetera, et cetera. Het feit dat zij allen op basis van verstandelijke redenties tot andere details voor het idee van vrijheid zijn gekomen bewijst echter dat het menselijke verstand geen goede leidraad is in de kwestie “hoe een samenleving te ordenen”. Als het menselijk verstand dit daadwerkelijk zou kunnen, dan zouden al de grote denkers immers tot hetzelfde oordeel moeten zijn gekomen. Integendeel, het verstand van de mens is te beperkt voor deze kwestie, ondermeer omdat het verstand van de mens beïnvloed wordt door de omstandigheden waarin het verstand van een mens zich ontwikkelt. Dit valt duidelijk te zien in de verschillende meningen over wat precies de “natuurlijke situatie” van de mens is, waarbij opvalt hoe de persoonlijke ervaringen van de filosofen hun denken hierover beïnvloed heeft.

Een derde kritiek op de details van het idee van “vrijheid” is dat met al de meningen over de details van het idee wel iets mis is.

De autoritaire staat van Hobbes is net zo waardevol voor het welzijn van de mensen als de afwezigheid van een staat. Hobbes zegt dat in afwezigheid van een staat enkel het recht van de sterkste, de gemeenste, de sluwste, degene meest gedreven door bezit en macht, geldt. Hieruit resulteert volgens hem continue strijd tussen de mensen. Er is echter geheel geen garantie dat de centrale autoriteit van Hobbes niet zal bestaan uit mensen voor wie enkel bezit en macht er toe doen, oftewel uit mensen die enkel denken aan het welzijn van anderen of die op zijn minst hun eigen welzijn niet boven het welzijn van anderen plaatsen. Er kan in de filosofie van Hobbes namelijk geen mechanisme gevonden worden dat voorkomt dat de sterkste, de gemeenste, de sluwste, degene meest gedreven door bezit en macht, de positie van centrale autoriteit inneemt. Het uiteindelijke resultaat van Hobbes’ vrijheid-filosofie is dus dezelfde ellendige situatie van “vrees, en angst voor een gewelddadige dood”, ditmaal echter niet aan de hand van een medemens maar aan de hand van de centrale autoriteit.

Rousseau dicht de centrale autoriteit bijna goddelijke wijsheid toe, omdat volgens hem de centrale

autoriteit beter zal weten wat goed is voor de mensen in de samenleving dan de mensen in de samenleving zelf. Maar Rousseau vergeet dat zijn centrale autoriteit, zijn “republiek”, zal bestaan uit mensen van de samenleving en niet uit almachtige computers of een goddelijk superwezen. In Rousseau’s samenleving zullen sommigen van de mensen met slechts beperkte kennis van wat goed is voor de mensen en de samenleving dus de wetten maken voor al de mensen in de samenleving. Ongeacht welke mensen men kiest of benoemt in deze centrale autoriteit, er zal altijd wel iets mis zijn met de resulterende wetten. Oftewel, er zullen altijd wetten zijn die de vrijheid van mensen beperken zonder dat dit goed is voor de samenleving. Sterker nog, de mensen die men kiest of benoemt in Rousseau’s centrale autoriteit zullen de wetten maken die in hun belang zijn en dit is per definitie een beperking van de vrijheid van de mensen in de samenleving. Dit is hetzelfde als de autocratie met de adel die voor de rest van de samenleving beslist, waartegen Rousseau zich zo verzette.

Volgens Locke zullen de mensen over de noodzakelijke beperkingen van de individuele vrijheid door de centrale autoriteit een consensus ontwikkelen. Het argument voor deze bewering is echter afwezig. En, als zelfs de grote filosofen geen eensgezinde mening over een veel fundamentele kwestie als de rol en macht van de centrale autoriteit konden ontwikkelen, hoe redelijk is het dan om te verwachten dat al de mensen tezamen over individuele wetten een consensus zullen ontwikkelen? Bovendien, de wetten waarover consensus gevonden zal worden, zullen deze wetten de juiste zijn? Zullen zij goed genoeg zijn om het samenleven van mensen te ordenen?

Kant richt zich tegen de willekeurige beperkingen van de vrijheid van mensen. De staat moet deze beperkingen voorkomen en in plaats hiervan de samenleving ordenen op basis van wetten die voor iedereen, altijd gelden. Maar is dit daadwerkelijk beter? Bijvoorbeeld, is er niet meer vrijheid in een samenleving waar enkele willekeurige beperkingen de vrijheid voor sommigen beperken, dan in een samenleving waar vele beperkingen de vrijheid voor allen beperken? Men zou kunnen zeggen dat een willekeurige beperking voor een individu een onrecht is. Maar als deze beperking tot algemene regel

wordt gemaakt, en al de mensen erdoor getroffen worden, is het onrecht dan minder of groter?

Mill's profijt principe is een onmogelijk principe omdat niemand precies weet wat profijt zal brengen. Ieder mens wordt dagelijkse geconfronteerd met beslissingen waarvan werd gedacht dat ze profijtelijk zouden zijn, maar die in de praktijk onprofijtelijk blijken te zijn. Dat is waarom de regeringen in de vrije staten voortdurend moeten debatteren over nieuwe wetten en aanpassingen van bestaande wetten.

Ten slotte, de onjuistheid van het idee van vrijheid blijkt ook uit het feit dat het idee voortgekomen is uit de ervaringen van een specifieke groep mensen, op een specifieke plaats, op een specifiek moment. De Europeanen kampten tijdens de Middeleeuwen met specifieke problemen die aanleiding hebben gegeven tot denken over vrijheid. Buiten Europa bestonden deze specifieke omstandigheden niet en daarom is vrijheid geen onderwerp in de filosofieën van Azië en Amerika. Pas nadat de Europese cultuur deze gebieden bereikte is men daar over dit idee gaan nadenken en discussiëren. [2] Vrijheid is dus niet een universeel idee, oftewel een idee dat universeel toegepast kan worden; noch een tijdloos idee, oftewel een idee dat te allen tijde toegepast kan worden. Op zijn best is vrijheid juist voor een specifieke groep mensen, van de specifieke plaats, op een specifiek moment. Er bestaat geen argument voor de bewering dat iedereen het idee van vrijheid moet adopteren.

¹Er kan zelfs niet gezegd worden dat de aanhangers van het idee van "vrijheid" minder beperkingen van het gedrag van de mens voorstaan dan de aanhangers van Islam. Bijvoorbeeld, Islam staat de mensen toe hun familie-aangelegenheden zoals het huwelijk en de erfenis te organiseren volgens hun persoonlijke levensopvatting, terwijl de landen van "vrijheid" hun onderdanen gewoonlijk beperken tot één stelsel van wetten dat met hun persoonlijke opvatting geen rekening houdt.

²"Freedom in the Making of Western Culture", Orlando Patterson, 1991

Islam

EEN OPROEP TOT DISCUSSIE OVER DE TOEKOMST VAN ISLAM

Dit is een open brief van Okay Pala, media-vertegenwoordiger van Hizb ut Tahrir in Nederland, aan de moslims in het algemeen maar vooral diegenen die zich middels partijen en bewegingen inzetten voor de belangen van Islam en de moslims, over de discussies over Islam die momenteel gevoerd worden en de discussies die gevoerd zouden moeten worden.

De discussie van de huidige tijd: “Deelname aan democratie?”

De discussie over de Islamitische Wet betreffende deelname door moslims aan verkiezingen binnen een democratisch systeem was lange tijd als een klein stroompje waarin het water gemoedelijk voortkabbelt om slechts af en toe opgeschrikt te worden door een kiezelsteentje dat een opstopping veroorzaakt. Veel moslims namen deel aan deze discussie maar in de meeste gevallen zonder er al te veel belang aan te hechten en dus zonder al te veel passie.

De Arabische Lente heeft deze discussie echter veranderd in een wilde rivier die buiten haar oevers is getreden en alles en iedereen opslokt dat zich in haar weg bevindt. Moslims over de gehele wereld bespreken de kwestie nu alsof de toekomst van Islam en de moslims ervan afhangt.

Dit heeft deels te maken met het feit dat de Arabische Lente de realiteit van verkiezingen in Tunesië, Libië en Egypte heeft veranderd. Er staan nu verschillende namen op het stembiljet zonder dat vooraf bepaald is wie 99,9% van de stemmen zal krijgen. In deze landen is de discussie dus een praktische discussie geworden, waar zij voorheen in hoofdzaak theoretisch was omdat er toch nooit iets daadwerkelijk te kiezen viel.

Dit is echter niet de volledige verklaring van de toegenomen interesse in de discussie over deelname door moslims aan verkiezingen binnen een democratisch systeem. De interesse is namelijk niet alleen in de landen van de Arabische Lente toegenomen, maar wereldwijd.

De verklaring hiervoor is de diepe invloed die de

Arabische Lente heeft gehad op de gemoedstoestand van de moslims wereldwijd. De terreur van tirannen als Zine el Abidine Ben Ali in Tunesië, Moammar Ghadaffi in Libië, Ali Abdoellah Saleh in Jemen en Hosni Moebarak in Egypte had ondermeer ten gevolg dat sommige moslims hopeloos werden betreffende hun toekomst, wat resulteerde in apathie en acceptatie van de status quo en al diens ellende. De onverwachte en plotselinge val van deze tirannen heeft de moslims wereldwijd herinnerd aan het feit dat zij over de macht beschikken om hun situatie te beïnvloeden. Dit heeft hen optimisme en hoop betreffende de toekomst gegeven, wat tot een wereldwijde wederopleving van het moslim-activisme heeft geleid. Aangezien de democratie op dit moment het leidende politieke idee in de wereld is, is het niet meer dan vanzelfsprekend en volgens verwachting dat dit moslim-activisme allereerst de discussie betreffende deelname aan democratie heeft aangezwengeld onder moslims.

De oorsprong van de discussie

De discussie over deelname door moslims aan verkiezingen binnen een democratisch systeem heeft te maken met de ondergang van de Islamitische Staat Al Khilafa in het jaar 1342 Hidjri, 1924 naar christelijke jaartelling.

Ten tijde van de Islamitische Staat bestond deze discussie niet. De moslims werden geregeerd middels de Islamitische Wet de Sjari’a en konden hierdoor Islam compleet en in al de bereiken van hun leven naleven. Er waren wel problemen, maar de meeste moslims waren zich bewust dat dit niet het resultaat was van Islam maar van de onjuiste ten uitvoer brenging van Islam door sommige Choelafa’a.

Vanaf het moment dat het Kalifaat en met haar de Islamitische Wet werden afgeschaft, werd de Islamitische Oemma met rampen geconfronteerd die een erbarmelijke situatie deden ontstaan in de moslimwereld. Voorbeelden hiervan zijn de opdeling van de moslimwereld in verschillende landen, de bezetting van Palestina en de komst van tirannieke dictatoren die Islam en de moslims met ijzere vuist bestreden.

Vooraanstaande moslims in die periode realiseerden zich dat deze ellende te maken had met de

afschaffing van de Islamitische Staat. De Al Azhar universiteit probeerde daarom reeds op 13 mei 1926 vooraanstaande moslims van over heel de wereld bijeen te brengen in Caïro voor een conferentie over de Khilafa. In 1928, vervolgens, vestigde Hassan al Banna de Moslimbroederschap om de gevolgen van de afschaffing van de Islamitische Staat te bestrijden en de moslimwereld terug te leiden naar de complete Islamitische manier van leven. De Islamitische Staat Al Khilafa is “een symbool van de eenheid van de Oemma”, zei Al Banna, en tijdens een bijeenkomst van zijn Broederschap herinnerde hij de mensen aan het feit dat de “Broederschap het idee van Khilafa en het werk voor diens terugkeer aan het hoofd van haar methode heeft geplaatst”.¹ In 1953 vestigde Taqioeddien an Nabhani de Islamitische politieke partij Hizb ut Tahrir op basis van een gedetailleerd plan om middels wederoprichting van de Khilafa de complete Islamitische manier van leven terug te brengen, precies volgens het voorbeeld gesteld door Profeet Mohammed ﷺ.

Omdat dit en ander werk voor Islam en de belangen van de moslims niet onmiddellijk resultaat heeft gehad, in de zin dat de Islamitische Al Khilafa niet onmiddellijk teruggebracht is, zijn sommige moslims na verloop van tijd gaan nadenken over hoe

de belangen van Islam en de moslims behartigd zouden kunnen worden zonder Islamitische Staat. Hieruit is de discussie over deelname door moslims aan verkiezingen in een democratisch systeem voortgekomen. Men zocht een tijdelijke oplossing voor wat men zag als een tijdelijk probleem.

Uiteindelijk zijn sommige moslims dit pad gaan promoten, niet enkel als een manier om de belangen tijdelijk te behartigen, maar als een manier om de Islamitische Staat terug te brengen. Door middel van deelname aan verkiezingen binnen een democratisch systeem, zei men, kunnen de moslims in afwezigheid van de complete Islamitische manier van leven ten minste iets van de belangen van Islam en de moslims beschermen. En, zei men, door middel van deelname aan verkiezingen binnen een democratisch systeem kan de macht vergaard worden die nodig is om het systeem te veranderen en de complete Islamitische manier van leven terug te brengen.

De inhoud van de discussie

De oproep tot deelname door moslims aan verkiezingen binnen een democratisch systeem is op verschillende manieren beargumenteerd.

Ten eerste, sommige mensen zeggen dat democratie niet over het maken van wetten gaat, maar enkel over het kiezen van heersers en het ter verantwoording roepen van heersers. Volgens deze mensen is democratie niet veel anders dan het Islamitische systeem van Sjoera, dat ook over consultatie en ter verantwoording roepen van heersers gaat, en daarom niet verboden door Islam.

Ten tweede, andere mensen zeggen dat deelname aan verkiezingen binnen een democratisch systeem in principe haraam is, omdat democratie over het maken van wetten gaat terwijl in Islam de wet van Allah ﷻ moet komen, maar dat het voor moslims toch toegestaan is om aan deze verkiezingen deel te nemen indien deelname de belangen van Islam beter behartigt dan niet deelnemen. De mensen achter deze argumentering spreken over “het kiezen van de minste van twee kwaden”, oftewel “aql oesj sjarrain”.

Ten derde, er zijn ook mensen die zeggen dat democratie weliswaar over het maken van wetten gaat en dat er binnen de democratie dus geen plaats is voor de Islamitische Wet van Allah ﷻ, maar dat sommige profeten voor Profeet Mohammed ﷺ ook zonder de Islamitische Wet geregeerd hebben en dat het daarom ook voor de volgelingen van Profeet Mohammed ﷺ toegestaan is om zonder de Islamitische Wet te regeren.

Ten vierde zijn er mensen die zeggen dat Islam de moslims alles heeft toegestaan dat hun belangen en de belangen van Islam dient. Aangezien democratie bedoeld is om de belangen van de mensen te dienen (of democratie hierin geslaagd is, is een goede vraag die ik hier echter niet zal behandelen), is het volgens deze mensen toegestaan voor moslims om deel te nemen aan verkiezingen binnen een democratisch systeem. Deze mensen spreken over het behartigen van de belangen van de gemeenschap, oftewel “Maslaha”.

Ten vijfde, er zijn ook mensen die zeggen dat de wetgeving van Islam met specifieke doelstellingen is gekomen en dat het de moslims is toegestaan om gebruik te maken van alles dat helpt deze doelstelling te realiseren. Dus ook deelname aan verkiezingen in een democratisch systeem, als dat helpt om

de doelstellingen van Islam te realiseren. De mensen achter deze argumentering spreken over “de doelstellingen van de Sjari’a”, oftewel “Maqaasid oesj Sjari’a”.

Deze stellingen hebben tot discussie geleid omdat er een verdere mening is die zegt dat deelname door moslims aan verkiezingen binnen een democratisch systeem haraam (verboden) is. De argumentering hiervoor wijst op het feit dat democratie is voortgekomen uit het seculiere idee dat zegt dat de mens zelf zijn leven moeten ordenen. Het is een systeem van regeren waardoor de mensen zelf de wet voor hun samenlevingen vast kunnen stellen. Volgens Islam, echter, mag enkel Allah ﷻ wetten maken, moet de staat de wetten van Allah ﷻ implementeren en moeten de mensen deze wetten naleven. Daarom zegt deze mening dat deelname aan democratische verkiezingen haraam is, ongeacht de intentie waarmee de moslim deel wil nemen, omdat democratie een niet-Islamitisch systeem is dat gebaseerd is op ideeën die conflicteren met de ‘aqieda van Islam.

Het gevaar in de huidige discussie

Op zichzelf is het niet slecht dat de moslims discussiëren over de vraag of ze mogen deelnemen aan verkiezingen binnen een democratisch systeem. De discussie geeft namelijk aan dat de moslims niet blind hun wensen en verlangens volgen maar bewust proberen hun handelingen te baseren op de Islamitische Wet. Dit is in feite precies wat Islam van de moslims verlangt en daarom een prachtig iets. Hoopgevend ook, omdat Allah ﷻ zegt:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ

“Allah verandert de toestand van een volk niet totdat zij veranderen wat in hun harten is” (Zie de vertaling van de betekenis van de Koran, soera Ar Ra’ad 13, vers 11)

Wij moeten altijd onthouden, echter, wat het oorspronkelijke onderwerp van de discussie is.

Zoals gezegd, de moslims zijn deelname door moslims aan verkiezingen binnen een democratisch systeem gaan bediscussiëren om in afwezigheid van de Islamitische Staat tijdelijke oplossingen te

vinden voor sommige problemen van de Oemma, totdat de Islamitische Staat teruggekeerd is; en om de terugkeer van de Islamitische Staat te bespoedigen. Er was in oorsprong namelijk een consensus dat de echte oplossing voor de problemen van de Islamitische Oemma enkel en alleen in Islam gevonden kan worden, oftewel in de complete Islamitische manier van leven die middels de Islamitische Staat Al Khilafa tot stand wordt gebracht. Allah ﷻ zegt namelijk dat enkel Hij ﷻ weet wat de belangen zijn:

وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ

“En het kan zijn dat jullie iets haten terwijl het goed voor jullie is. En het kan zijn dat jullie van iets houden terwijl het slecht voor jullie is.” (Zie de vertaling van de betekenis van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 216)

En dat enkel Islam de belangen op de juiste manier behartigt:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

“Heden heb ik jullie religie voor jullie compleet gemaakt, en mijn gunst aan jullie vervolmaakt, en Islam als religie voor jullie gekozen.” (Zie de vertaling van de betekenis van de Koran, soera Al Maida 5, vers 3)

Tegenwoordig, echter, merkt men dat veel moslims over het onderwerp discussiëren zonder het oorspronkelijke onderwerp van de discussie voor ogen te hebben. Voor hen lijkt deelname (of boycot) van verkiezingen in een democratisch systeem het doel geworden, in plaats van een middel tot een doel. Dit heeft twee ernstige consequenties.

Ten eerste, deze mensen vergeten dat de discussie bestaat omdat sommige mensen dachten dat deelname aan democratie een tijdelijke oplossing voor sommige problemen zou kunnen zijn. Als men dit vergeet, echter, dan wordt men ten onrechte tevreden met het proberen te behartigen van sommige belangen.

Ten tweede, deze mensen vergeten dat de oorspronkelijke discussie erkende dat complete terug-

keer van Islam het ultieme doel moet zijn omdat enkel door complete terugkeer van de Islamitische manier van leven middels de Islamitische Staat de problemen van de moslims echt opgelost kunnen worden. Maar als men dit vergeet dan wordt men tevreden met een stukje Islam in zijn leven, terwijl Allah ﷻ waarschuwt:

أَفْتُمُونَنَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

“Geloofst u dan slechts in een deel van het Boek en verwerpt u een ander deel? Er is geen beloning voor degenen onder u die zo iets doen behalve schande in dit leven. En op de Dag der Opstanding zullen zij de strengste bestraffing moeten ondergaan want Allah is niet onachtzaam betreffende hetgeen zij doen. Dezen zijn het die het Hiernamaals voor het tegenwoordige leven hebben verkocht. Derhalve zal hun straf niet worden verzacht, noch zullen zij worden geholpen.” (Zie de vertaling van de betekenis van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 85 – 86)

Omdat de discussie over deelname door moslims aan verkiezingen in een democratisch systeem dus niet gaat over de echte, complete oplossing voor de problemen van de Islamitische Oemma is deze discussie in feite een discussie van secundair belang. Dit betekent niet dat de discussie over deelname door moslims aan verkiezingen in een democratisch systeem niet gevoerd mag worden. Maar hij moet wel in het juiste perspectief geplaatst worden en niet te belangrijk worden gemaakt.

Het noodzakelijke debat over de toekomst

De discussies van primair belang gaan over de echte, complete oplossing voor de problemen van de Islamitische Oemma. Dit zijn de discussies betreffende de complete terugkeer van de Islamitische manier van leven middels de Islamitische Staat Al Khilafa en voorbeelden hiervan zijn “wat zijn de eigenschappen van de Islamitische Staat Al Khilafa?”; “hoe zal de Islamitische Staat Al Khilafa de problemen die specifiek zijn voor de huidige tijd oplos-

sen?"; "hoe zal de Islamitische Staat Al Khilafa de transitie van de huidige niet-Islamitische wetten en systemen naar de Islamitische wetten en systemen managen?"; en "wat moet gedaan worden om de Islamitische Staat Al Khilafa terug te brengen?".

Opvallend genoeg krijgen deze discussies momenteel minder aandacht dan de discussie over deelname door moslims aan verkiezingen binnen het democratische systeem. De oorzaak hiervoor is dat te weinig van de partijen en bewegingen die zeggen te werken voor de belangen van Islam en de moslims, aandacht besteden aan deze kwesties. Van hen die hier wel aandacht aan besteden zijn er te weinig die gedetailleerde ideeën hebben ontwikkeld voor deze kwesties.

Dit is een kwalijke zaak omdat dit de komst van de echte, complete oplossing uitstelt. We hebben als Islamitische Oemma discussie over de complete terugkeer van de Islamitische manier van leven, oftewel de Islamitische Staat Al Khilafa, nodig om tot een gedeelde mening te kunnen komen over wat te doen in onze huidige situatie. Wij moeten deze discussies daarom opstarten, met de grootste urgentie. Deze discussies moeten simpelweg de discussies van de toekomst zijn.

Niemand van de moslims heeft enig excuus om zich niet met deze discussies bezig te houden. Want degene die niet over de echte, complete oplossing voor de problemen van de moslims wil praten, maar enkel over de tijdelijke behartiging van sommige belangen door middelen van deelname aan democratie, die houdt de moslims feitelijk gevangen in hun huidige ellendige situatie. Het maakt hierbij geen verschil of zijn weigering voorkomt uit een gebrek aan capaciteit, oftewel hij is niet in staat om specifieke ideeën over de Islamitische Staat Al Khilafa te ontwikkelen, of uit een gebrek aan wil, oftewel hij is tevreden met een leven zonder de complete Islamitische manier van leven.

Wij van Hizb ut Tahrir staan klaar met gedetailleerde antwoorden op al de vragen die men kan hebben betreffende het terugbrengen van de complete Islamitische manier van leven, oftewel de Islamitische Staat Al Khilafa. En wij nodigen al de moslims uit om de discussie met ons aan te gaan over al deze kwesties, ofwel door ons te vragen naar onze ideeën

en ofwel door alternatieve ideeën te presenteren. Zodat de echte complete oplossingen voor de problemen van de Islamitische Oemma en de weg hier naartoe voor iedereen zonneklaar kan worden.

"The Brotherhood of Hassan al-Banna & The Importance of Tarbiyyah", Ustadh Reza Pankhurst, www.siyasahpress.org

EEN VERDUIDELIJKING VAN DE DEFINITIE VAN IMAAN

Het verschil tussen de moslim en de niet moslim is het geloof (imaan) in het bestaan van de Almachtige Schepper Allah ﷻ welke één is en alle zaken heeft geschapen, en dat Mohammad ﷺ de zegel der Profeten is gestuurd naar de gehele mensheid met het Woord van Allah, de Koran. Het niet geloven in deze zaken heeft de eeuwige bestraffing in het hellevuur (djhennam) tot gevolg waarbij toegang tot het Paradijs wordt verboden. Hiertegenoverheeftgeloven in deze zaken tot gevolg dat de (uiteindelijke) toegang tot het Paradijs verzekerd is, ookal zou de gelovige eerst een lange periode in het hellevuur moeten boeten voor zijn zonden.

De imaan is om deze reden een essentiële zaak waardoor het begrip van imaan vanzelfsprekend tevens een halszaak is geworden. In dit stuk wordt een beknopte verdieping gegeven op de definitie van imaan en zal er in het kort uitgelegd worden wat de afwijkende meningen waren die in de loop van de islamitische geschiedenis hebben gezorgd voor een fel debat en zelfs politieke vervolging en oorlog.

De juiste definitie van imaan en de bewijsvoering hiervoor

In taalkundige zin is Imaan afkomstig van de Arabische drieletterige stam alif-miem-noen. Imaan is een afgeleide van het woord amn wat het tegenovergestelde van vrees is. Al amaana, wat tevens hiervan is afgeleid, is het tegenovergestelde van verraad en imaan is met een ander woord ook wel geloof (tasdieq), het tegenovergestelde van ongeloof.

De definitie van geloof, ofwel imaan bij de moslims wijkt sterk af van de definitie die door het Westen wordt gegeven. Geloof namelijk in het Westen is: 'het geloof in een zaak wat niet te bewijzen is'. Dit impliceert vermoeden en geen zekerheid. Wanneer men dus zegt: 'Ik geloof dat Pieter niet zal komen vandaag' impliceer je dat je het vermoeden hebt dat Pieter niet zal komen maar je sluit het niet uit.

In tegenstelling tot de definitie en het begrip van het Westen duidt de definitie van geloof voor de moslim op zekerheid en geen vermoeden. Daarom is de sjar'ie definitie van imaan:

التصديق الجازم المطابق للواقع عن دليل

“Vaste acceptatie welke past bij de realiteit op basis van bewijsvoering”¹.

Vaste acceptatie betekent dat men er volledig van overtuigd dient te zijn zonder enige vorm van twijfel, zelfs niet al betreft het één procent. Indien men toch slechts voor 99 procent imaan heeft, dan is men geen moslim. Er is dus geen dhann (50 – 99% geloof), sjakk (50% geloof) en wahm (1-49%) toegestaan in de imaan van een moslim.

Echter, vaste acceptatie alleen is niet voldoende, men dient wel vaste acceptatie te hebben in iets wat wel een bestaan heeft in de realiteit. Als dit niet het geval is dan is men blind aan het volgen (taqlid) en dat is niet toegestaan. Vaak zien we dat men de ouders of voorouders volgt in de imaan van zaken. Dit is ten strengste veroordeeld in de Koran en dat is te zien in de verzen waarin de Boodschappers hun volk oproepen te geloven in Allah, de Schepster waarna zij antwoordden:

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ
ءَاثَارِهِم مُّهُتَدُونَ

“Nee, zij zeggen: ‘ Voorwaar wij zagen onze voorvaderen een godsdienst volgenen wij zullen in hunvoetsporen geleid zijn’” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Az Zoegroefa, vers 22)

Het passen in de werkelijkheid betekent dat het iets moet zijn wat werkelijk bestaat in de realiteit en dus geen verzinsel of hersenspinsel mag zijn. Want het is de waarneming die bevestigt of iets daadwerkelijk waar is of niet.

Echter, het kan zo zijn dat men een vaste acceptatie heeft en dat het ook in de realiteit te vinden zou zijn volgens deze personen maar zij dit absoluut niet kunnen bewijzen. Dit zien we vaak terug bij Christenen die helemaal overtuigd zijn van het Christendom en beweren dat wat in de Bijbel staat absoluut de waarheid is, echter zij kunnen dit niet bewijzen. Het niet kunnen bewijzen van hetgeen waarin je gelooft wordt onwetendheid (djahl) genoemd.

Het bewijs voor deze definitie is onder andere afgeleid uit een stuk van de lange hadith van de engel Djibriel (as), het betreft het volgende:

“.....Hij zei: “Vertel mij over al Imaan.” Hij (de Profeet) zei: “**(Het is) dat je gelooft in Allah en Zijn engelen en Zijn boeken en Zijn boodschappers en de laatste dag en dat je in de goede en de slechte Qadar** (voorbesteding) gelooft.....” (Moeslim)

De Profeet ﷺ definieert hier imaan als zijnde geloof in de zes bekende pilaren van imaan. Deze imaan is op basis van vaste acceptatie en is 100%. De waarheid van bijvoorbeeld het bestaan van Allah ﷻ blijft altijd constant en is absoluut. De moslim kan niet de ene dag voor 90% geloven in Allah en de volgende dag weer 100%, het is een feit net zoals in de wiskunde twee plus twee vier is. Het bestaan van Allah ﷻ is middels waterdichte argumenten middels de ratio te bewijzen. En met de Koran als wonder van Hem afkomstig wat tevens rationeel bewezen wordt, kan met zekerheid worden bevestigd dat al de zaken die erin worden beschreven een feit zijn, ookal kunnen wij ze niet direct waarnemen. Daarom is het bestaan van de engelen, Zijn Boeken, Zijn Profeten, de Laatste Dag en de voorbestemming van Hem afkomstig een absoluut en onmiskenbaar feit.

Andere definities van imaan

Klassieke islamitische geleerden zijn ook met andere definities gekomen. De meest bekende zijn:

القول و العمل

De uitspraak en het handelen

التصديق بالقلب و الإقرار باللسان و العمل بالجوارح

Het geloof met het hart, de bevestiging van de tong en het handelen met de ledematen

Zij zeggen dat de imaan stijgt en daalt. Het bewijs hiervoor halen ze uit onder andere het volgende

vers:

وَيَزِدَادَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا

“En opdat degenen die geloven zullen toenemen in geloof.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Moedatthir vers 31)

Vanuit de eerste definitie wordt gezegd dat het onderdeel qawl (uitspraak) valt onder de uitspraak van de geloofsgetuigenis. Voor wat betreft het onderdeel ‘amal (handelingen), hiermee doelt men op de handelingen van het hart in het honderd procent geloven en de ledematen in gehoorzaamheid aan Allah ﷻ, dus het uit de weggaan van haraam en het navolgen van halaal.

Met de tweede definitie wordt met at tasdieqbil qalb (het geloof met het hart) bedoeld dat men zonder twijfel overtuigd is; ofwel vaste acceptatie. Iqraabil lisaan (de bevestiging van de tong) betekent dat men, in lijn met de overtuiging, de geloofsgetuigenis dient te hebben ugesproken. Wal ‘amal bil dja-wariih (en de handelingen van de ledematen), dit betekent dat de ledematen dienen na te volgen wat halaal is en haraam uit de weg dienen te gaan.

Het verschil tussen deze twee definities en de eerdere definitie is dat er een element is toegevoegd aan enkel het geloven, namelijk de uitspraak van de geloofsgetuigenis en het juiste handelen. Een ander verschil is dat volgens deze mening de imaan kan stijgen en kan dalen.

De handelingen zijn in deze definitie geen pilaar (roekn) maar slechts een sjartoe kamaal (een compleetmakende voorwaarde). Dit betekent dus dat degene die zondes verricht maar wel nog gelooft met zijn hart en de geloofsgetuigenis uitspreekt nog steeds moslim is, echter zijn imaan is niet compleet. Een ieder keer dat een persoon een zonde pleegt daalt daarmee zijn imaan en een iedere keer wanneer een persoon een goede daad verricht stijgt deze.

Deze twee laatstgenoemde definities zijn niet in strijd met de eerste definitie, echter worden ze vanuit een andere invalshoek beredeneerd. De eerste definitie haalt de imaan en handelingen uitelkaar en plaatst de handelingen onder de definitie van

Islam. Daarnaast ziet ze het stijgen en dalen van imaan als het stijgen en dalen van de taqwa (godsvrees). Dit is gebaseerd op een deel van dezelfde hadieth die eerder gebruikt is van moeslim:

“.....de Islam is dat je getuigt dat er geen god is behalve Allah, en dat Mohammed de Boodschapper van Allah is, en dat je het gebed verricht en de zakaat geeft en (de maand) Ramadan vast en al Hadj (bedevaart) naar het Huis (de Ka’ bah in Mekka) verricht als je daartoe in staat bent.....”

De reden waarom islamitische geleerden de handelingen hebben toegevoegd aan het geloof is met name in antwoord op de afgedwaalde groeperingen, demoerdji’a en de karaamiyya. De moerdji’ agelooften dat de imaan enkel bestaat uit ‘vaste acceptatie’ en de ‘uitspraak van de tong’ en de karaamiyya geloofden dat enkel de ‘uitspraak van de tong’ voldoende was voor imaan. Zij waren van mening dat handelingen totaal geen onderdeel uit maakten van imaan en dat daarom elke moslim die gelooft in Islam en de geloofsgetuigenis uitspreekt (voor de karaamiyya enkel de uitspraak) direct naar djenna zal gaan ongeacht welke zondige handelingen hij ook zou plegen. Het standpunt van de klassieke geleerden echter, zowel die van degenen die de eerste definitie aanhielden als de andere twee definities, is dat de ‘vaste acceptatie’ en ‘uitspraak’ de gelovige redt van het eeuwige vuur maar op basis van zijn handelingen van Allah ﷻ een tijdelijke straf zou kunnen ontvangen in het hellevuur. Een bewijs hiervoor is te vinden in de volgende hadieth waarbij het Paradijs verzekert wordt voor degene met de laagste vorm van imaan. Hier betekent imaan het geloven in Islam en dat men weinig goede daden verricht heeft en veel slechte daden:

“Degene die ter grootte van een tarwe of gerst korrel of een stofdeeltje imaan heeft en “er is geen god dan Allah en Mohammad is Zijn Boodschapper” zegt, zal uit de hel verwijderd worden”. (Boegaarie)

De chawaaridj en de moe’utazilla

Naast de afgedwaalde groeperingen, de moerdji’a en karaamiyya die minimale vereisten stelden aan imaan, zijn er nog twee andere groeperingen die

juist strengere eisen stelden aan imaan.

De eerste groep is de chawaaridj die verantwoordelijk is geweest voor de moord op 'Alie ibn Abie Taalib, de vierde Rechtgeleide Khalifah, en neef en schoonzoon van de Profeet ﷺ. Zij waren van mening dat de 'handelingen van de ledematen' geen sjartoe kamaal (compleetmakende voorwaarde) zijn maar eerder een roekn (pilaar). Dit betekent dat wanneer je zondes pleegt als moslim, zoals het drinken van alcohol, het plegen van overspel of het regeren met iets anders dan de wet van Allah, je buiten de Islam bent getreden. Daardoor hebben zij vele moslims tot moertaddien (afvalligen) verklaard en hebben zij daarom hun bloed vergoten.

Ook de moe'utazilla waren ervan overtuigd dat grote zondige handelingen leiden tot koefr echter waren zij van mening dat degene die grote zondige handelingen verricht niet in de hel zou zijn noch in het vuur maar in een plaats tussen dezen (al manzila baina al manzilatain).

Koefr en takfier (ongeloof en het verklaren van dat iemand ongelovig is)

Omdat de handelingen geen onderdeel zijn van imaan maar slechts een sjartoe kamaal zijn het nooit handelingen die een persoon naar koefr leiden. Dit komt omdat koefr te maken heeft met de overtuiging van een persoon en dat is verborgen in het hart. Voorbeelden van het vallen in ongeloof zijn: twijfels aan de fundamenteën van Islam zoals het bestaan van Allah of dat de Koran wel in zijn geheel tot ons is gekomen. Het twijfelen aan zelfs een klinker of medeklinker in de Koran is koefr.

Echter vanuit de sjari'a ofwel de jurisprudentie (fiqh) wordt er geoordeeld op basis van de uiterlijke daden en de sjari'a heeft een aantal daden als zijnde daden van koefr verklaart waarbij de moslim uit zijn dien treedt. Voorbeelden hiervan zijn als volgt: het bespotten van Allah ﷻ of de Islam, het neerknien voor afgoden, het verrichten van de rituelen van andere religies, het dragen van een Christelijk kruis, het beoefenen van magie, waarzeggen, enzovoort. Over een aantal van deze zaken zijn eenduidige verzen nedergedaald die de koefr van de persoon verklaren. Een aantal anderen van de genoemde zaken daarvan wordt gezegd dat de handeling niet anders

dan gepaard zou kunnen gaan met koefr in het hart zoals het beledigen van Allah ﷻ.

Omdat er toch altijd een mogelijkheid bestaat voor een acceptabel excuus voor degene die één van deze handelingen verricht, want iemand kan gedwongen zijn deze handelingen te verrichten of onwetend over de ernst van de zaak, moet er door een islamitische rechter (qaadiej) onderzocht worden of er echt sprake is van koefr door de persoon te verhoren. Deze rechter zal indien zijn ongeloof bevestigd is ervoor moeten zorgdragen dat er alles aangedaan wordt dat de persoon overtuigd zal worden van zijn fouten en dat hij berouw zal tonen en terugkeren tot Islam.

Een voorbeeld van een sahaabie die een koefr handeling verrichtte met een acceptabele excuus was 'Ammaar ibnue Yaasir. Nadat zijn ouders de dood in waren gemarteld door de Qoerajis omdat zij als moslims Mohammad ﷺ tot leugenaar moesten uitmaken en hij zelf wreed gemarteld werd, heeft hij uiteindelijk gezegd dat de Profeet ﷺ een leugenaar was en dat zijn goden al laat en al 'oezza waren. Allah ﷻ heeft hem vergeven omdat hij in deze situatie gedwongen was en de uitspraken van koefr niet in zijn hart zaten.

Omdat het openlijk takfier doen van moslims op moslims vanwege het volgen van verschillende soorten denkwijzen welke binnen of buiten de Islam vallen is het noodzakelijk dat deze zaken altijd bij de rechter terechtkomen die een eindoordeel zal vellen en deze rechter kan enkel worden aangesteld door de Khalifa of door degenen die hem vertegenwoordigen. Aldus zullen dergelijke kwesties opgepakt moeten worden door de Islamitische Staat zodat onderlinge fitna van moslims wat zelfs zou kunnen leiden tot bloedvergiet, voorkomen zal worden.

¹At Ta'riefaatblz.41, Djardjaanie/Iedjaabatoe as saa'ilblz.60, As San'aanie/ TafsieroelKabierblz.27-61 vol. 2 ArRaaziej/ TafsieribnKathierblz.40 vol. 1/ AsjSjachsijyatoelIsaamiyyablz. 19 vol. 1 AnNabhaanie/ TadrieboerRaawiejblz. 131 As Soejoetie/ Tanqiehoelfoesoelblz. 192 Al Qoeraafiej.

Achtergrond

EEN INTRODUCTIE TOT DE GESCHIEDENIS VAN DE EN DIENS INVLOED OP DE

The background of the entire page is a photograph of an oil field at sunset. Two pumpjacks are visible in silhouette against a sky with orange, yellow, and blue hues. The title is overlaid on a dark rectangular box in the upper left.

OLIE-INDUSTRIE GEOPOLITIEK

De moderne olie-industrie begon omstreeks het midden van de 19e eeuw, toen een groep zakenmannen in Amerika professor Benjamin Silliman Jr. inhuurden voor een onderzoek van een zwarte, dikke substantie die op verschillende plaatsen in Pennsylvania uit de grond opborrelde. De zakenmannen wilden weten of deze substantie die algemeen bekend stond als “rotsolie” gebruikt kon worden als brandstof voor olielampen. Professor Silliman onderzocht de rotsolie en toonde aan dat door een proces van distillatie een heldere vloeistof uit de rotsolie gewonnen kon worden die een uitstekende brandstof voor olielampen was. Deze heldere vloeistof werd bekend als kerosine.

De moderne olie-industrie begon omstreeks het midden van de 19e eeuw, toen een groep zakenmannen in Amerika professor Benjamin Silliman Jr. inhuurden voor een onderzoek van een zwarte, dikke substantie die op verschillende plaatsen in Pennsylvania uit de grond opborrelde. De zakenmannen wilden weten of deze substantie die algemeen bekend stond als “rotsolie” gebruikt kon worden als brandstof voor olielampen. Professor Silliman onderzocht de rotsolie en toonde aan dat door een proces van distillatie een heldere vloeistof uit de rotsolie gewonnen kon worden die een uitstekende brandstof voor olielampen was. Deze heldere vloeistof werd bekend als kerosine.

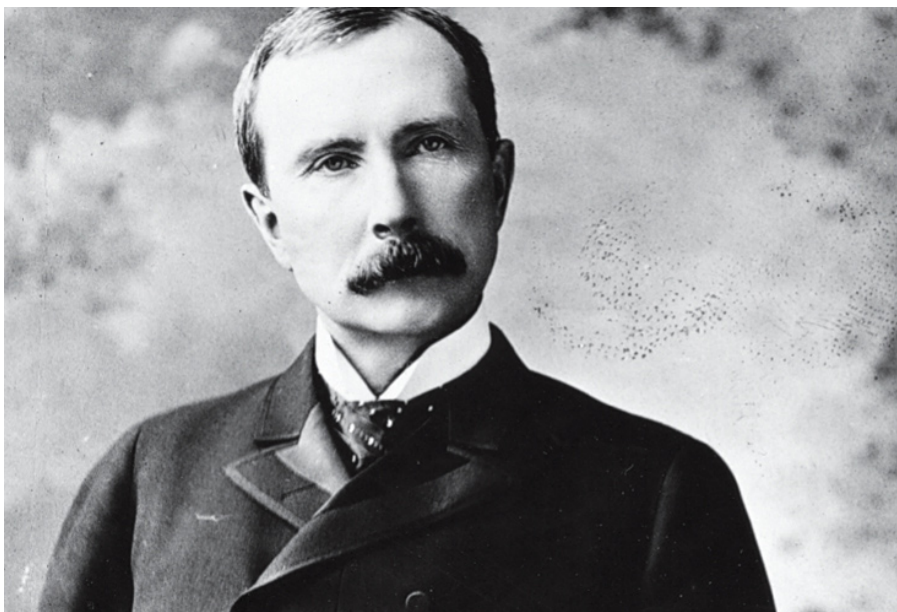
Korte tijd later, in 1859, wist ene Edwin D. Drake middels een technologie die was ontwikkeld voor het boren van waterputten, een directe verbinding te maken met een ondergrondse bron van de rotsolie, waardoor de kerosine-industrie een enorme vlucht kon nemen. Dankzij “Kolonel” Drake hoefde men namelijk niet langer de rotsolie bijeen te schrapen op de plaatsen waar de substantie van nature aan de oppervlakte kwam, maar kon men het in grote hoeveelheden oppompen van onder de grond. De beschikbaarheid van de grondstof voor de kerosine-industrie nam hierdoor een vlucht terwijl ook de kost ervan substantieel daalde. Kerosine kon voortaan goedkoper geproduceerd worden dan de plant-aardige oliën die voor olielampen gebruikt werden,

waardoor de kerosine-industrie bijna overnacht een wereldwijde industrie werd, waar miljoenen in omgingen.

In 1865 nam de Amerikaanse ondernemer John D. Rockefeller zijn eerste stap in de kerosine-industrie middels de opening van een kleine raffinaderij voor verwerking van de rotsolie tot kerosine. Overtijd, echter, integreerde steeds meer aan zijn raffinaderij gerelateerde activiteiten in zijn ondernemen, zoals de productie van de rotsolie (upstream) en het transport en de verkoop van de kerosine (downstream). Zo bouwde Rockefeller zijn Standard Oil Company, die aan het begin van de 20e eeuw een feitelijk monopolie had over heel de Amerikaanse olie-industrie. Uit deze Standard Oil Company zouden later ExxonMobil en Chervron voortkomen.

In reactie op het succes van de kerosine-industrie in Amerika begonnen ook op andere plaatsen in de wereld ondernemers rotsolieproductie en distillatie activiteiten te ontwikkelen.

De stad Baku ligt tegenwoordig in Azerbeidjan maar aan het begin van de 20e eeuw behoorde het nog tot het Russische keizerrijk. Baku was bekend voor haar “eeuwige vuren”, plaatsen waar rotsolie naar de oppervlakte borrelde en vlam had gevat. De Zweedse broers Robert, Ludvig en Alfred Nobel deden in Baku wat Rockefeller in Amerika had

John D. Rockefeller

gedaan. Ondersteund door geld van de Rothschild familie uit Frankrijk vestigden zij de Branobel oliemaatschappij die de productie en raffinage van rotsolie in Rusland onder haar controle bracht.

Verder oostwaards in Indonesië bouwde de Nederlander Aeilko Zijlker een concurrent voor Standard Oil and Branobel. Zijlker was eens op reis door Sumatra en hij leerde van de lokale mensen over het bestaan van plaatsen waar een zwarte, dikke substantie naar de oppervlakte borrelde, die door de mensen gebruikt werd om fakkels te maken. Zijlker verbaasde zich over de krachtige, heldere vlam van deze fakkels en liet daarom een laboratorium in Jakarta onderzoek doen naar deze zwarte substantie. Het onderzoek bevestigde dat de zwarte substantie rotsolie was, waarna Zijlker de Koninklijke Oliemaatschappij vestigde om de Indonesische rotsolie te verkopen op de wereldmarkt. Uiteindelijk zou deze Koninklijke Oliemaatschappij met het Britse zeetransportbedrijf SHELL van Walter Samuel samengaan en Royal Dutch SHELL worden.

Voor wat betreft het Midden-Oosten, daar begon de kerosine-industrie in 1901 nadat een Britse zakenman genaamd William Knox D'Arcy besloot gebruik te gaan maken van de rotsolie die in Iran aan de oppervlakte kwam. Hij betaalde de Sjah van Perzië een kleine som geld en kreeg in ruil hiervoor voor 60 jaar het alleenrecht op de productie van rotsolie in Iran. Knox D'Arcy kreeg echter te maken met geldproblemen waardoor de echte productieactiviteiten pas een paar jaar later van de grond kwamen nadat hij steun had gekregen van de Britse overheid. Op advies van Thomas Boverton, de meest vooraanstaande expert op het gebied van rotsolie in de wereld op dat moment, benaderde Knox D'Arcy de Britse overheid met een verzoek voor steun. Redwood was ook adviseur van de Britse overheid en hij verzag dat rotsolie een brandstof voor de Britse marine zou kunnen worden. Een brandstof beter dan het tot dan toe gebruikte steenkool. Redwood wilde daarom dat Groot-Brittannië onafhankelijk van Amerika en Rusland toegang zou krijgen tot rotsolie en daarom probeerde hij Knox D'Arcy en de Britse overheid bijeen te brengen. Uit de samenwerking van deze twee partijen kwam de Anglo-Persian Oil Company voort, wiens naam later veranderde tot British Petroleum oftewel BP.

De opkomst van olie als strategisch product

Min of meer gelijktijdig met de opkomst van de olie-industrie betrad Duitsland de geopolitieke arena. Nadat Otto von Bismarck de verschillende Duitse staten had verenigd onder het leiderschap van Pruisen in 1870, ontwikkelde dit verenigd Duitsland zich zeer snel op zowel technologisch als economisch gebied. Het resultaat hiervan was dat Duitsland een uitdager werd van Groot-Brittannië voor wat betreft controle over de wereldzeeën.

Ten gevolge van de competitie met Groot-Brittannië probeerde Duitsland een relatie op te bouwen met het Ottomaanse Kalifaat. Het motto “de vijand van mijn vijand is mijn vriend” verklaarde deels dit Duitse initiatief, maar er waren meer redenen voor de Duits – Islamitische alliantie.

In 1871 had een team van wetenschappers de gebieden bezocht die tegenwoordig Irak, Koeweit en Saoedi-Arabië zijn, en geconcludeerd dat olie daar wel aanwezig moest zijn. Men concludeerde ook, echter, dat vanwege verschillende geografische en klimatologische omstandigheden die het transport van deze olie naar de markten in het westen en oosten duur zouden maken, het zeer moeilijk zou zijn voor de olie in het Midden-Oosten om te concurreren met de olie uit Amerika en Rusland. Rond de eeuwwisseling stuurde de Duitse Keizer Wilhelm een technische commissie naar de moslimlanden om het potentieel van de olie daar nogmaals te onderzoeken. Dit team concludeerde dat de moslimlanden feitelijk op een “meer van olie” dreven, een bijna onuitputtelijke voorraad. De commissie adviseerde de Duitse regering dan ook om te werken aan het totstandbrengen van een verbinding met deze gebieden, zodat de Amerikaanse / Russische / Britse controle over de olieindustrie gebroken zou kunnen worden.

De ideale oplossing was een treinverbinding tussen het Midden-Oosten en Duitsland, en Duitsland beschikte over de financiële middelen om een dergelijk project te ondernemen. De Khalifa van de moslims Abdul Hameed II deelde het Duitse enthousiasme voor een dergelijk plan, omdat een treinverbinding de integratie van de verschillende moslimlanden in de Khalifa ten goede zou komen.

Het zou groei in de landbouw, handel en overige economische activiteiten ondersteunen. Het moslimleger zou zich ook veel sneller en veel efficiënter kunnen verplaatsen, waardoor de militaire macht van de Islamitische Staat vergroot zou worden.

In 1904 ondertekenden de Deutsche Bank en de Khilafah daarom een contract, waarin de Duitsers het recht kregen om naar olie te zoeken in het land tussen de Tigris en Eufraat en een begin werd gemaakt met de bouw van de gewenste treinverbindingen. Allereerst werd een treinverbinding tot stand gebracht tussen Constantinopel en Centraal Europa, de zogenaamde "Orient Express" treinverbinding. Hierna bouwde de Duits-Islamitische alliantie het Anatolische Spoor dat Constantinopel verbond met Konya. Hierna begon het werk aan het slotakkoord, de zogenaamde Hejaz Spoorlijn van Konya via Damascus naar Al Madina en Mekka, en de Bagdad Spoorlijn van Damascus via Bagdad naar de haven in Basra. De Duitsers maakten de technische ontwerpen, moslimarbeiders verrichtten het zware werk, en de Keizer en de Khalifa deelden de kosten.

Het plan was een spoorwegverbinding tussen de moslimlanden en Berlijn, zodat het Duitse thuisland directe toegang zou hebben tot de olie van de moslims, middels een route waar de Britse marine geen invloed op uit zou kunnen oefenen.

Een gebeurtenis in 1911 overtuigde de Britten van de noodzaak tot drastische maatregelen tegen de stormachtig opkomende Duitsers. In dat jaar stuurde Keizer Wilhelm een marineschip naar de haven van Agadir in Marokko, om te onderzoeken of de Fransen in staat zouden zijn iets te ondernemen tegen de Duitse marine. De Britten leerden hieruit dat Duitsland actief werkte om het Britse imperium over te nemen.

Ene Winston Churchill was op dat moment admiraal van de Britse marine. Na geleerd te hebben dat schepen met verbrandingsmotor veel sneller konden varen dan stoomschepen, en ook sneller konden accelereren, een groter bereik hadden en veel minder mariniers nodig hadden om te opereren, besloot hij dat de Britse marine als eerste marine in de wereld stoomschepen zou afschaffen en vervangen door schepen met verbrandingsmotor. De

Olie was nu niet enkel belangrijk om economische redenen, maar ook voor strategische redenen. Dit maakte de treinverbinding tussen Duitsland en de moslimlanden nog belangrijker en Groot-Brittannië begon daarom activiteiten om de plannen van de Duits-Islamitische alliantie te dwarsbomen. Uiteindelijk wendde Groot-Brittannië zich tot militaire middelen om de wederopleving van de Islamitische Khilafa, en toegang voor de Duitsers tot olie, te blokkeren. Daarom haastte het zich tot oorlog tegen Duitsland en de Khilafa nadat in 1914 de Oostenrijkse hertog Ferdinand in Sarajevo werd doodgeschoten. De Eerste Wereldoorlog was dus de eerste oorlog om olie in de geschiedenis.

Britse regering nationaliseerde daarom de Anglo-Persian Oil Company om de hiervoor benodigde olie uit Iran te kunnen halen. En het werkte met Koninklijke Olie / SHELL om van de Indonesische olie een alternatief te maken, in het geval dat iets de bevoorrading door Iraanse olie in de war zou schoppen. Olie werd zo van essentieel belang voor het Britse imperium.

Olie was nu niet enkel belangrijk om economische redenen, maar ook voor strategische redenen. Dit maakte de treinverbinding tussen Duitsland en de moslimlanden nog belangrijker en Groot-Brittannië begon daarom activiteiten om de plannen van de Duits-Islamitische alliantie te dwarsbomen. Uiteindelijk wendde Groot-Brittannië zich tot militaire middelen om de wederopleving van de Islamitische Khilafa, en toegang voor de Duitsers

tot olie, te blokkeren. Daarom haastte het zich tot oorlog tegen Duitsland en de Khilafa nadat in 1914 de Oostenrijkse hertog Ferdinand in Sarajevo werd doodgeschoten. De Eerste Wereldoorlog was dus de eerste oorlog om olie in de geschiedenis.

Voorbeelden van geopolitieke conflicten voor olie

De Eerste Wereldoorlog zou niet de enige oorlog om olie blijken. Na Churchill's beslissing om de Britse marine uit te rusten met interne verbrandingsmotoren, en dus afhankelijk te maken van olie, werd olie meer dan enkel het "zwarte goud". Het werd ook het "zwarte wapen" waarover oorlogen gevoerd werden en dat oorlogen besliste.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog hadden verschillende van de Duitse plannen als doel het onder controle brengen van de voornaamste olie-producerende gebieden in de wereld. Adolf Hitler viel de Sovjet Unie binnen om de olievelden van de Kaukasus en die rond Baku te veroveren. Het uiteindelijke doel, echter, was om vanuit Baku zuidwaarts

op te trekken en de Britse olie-installaties in Iran te veroveren. Deze Duitse aanval op het noorden van Iran moest ondersteund worden door een "westers Iraans front". Hitler stuurde daarom zijn meest gerespecteerde legeraanvoerder, generaal Erwin Rommel, naar Noord-Afrika. Rommel moest allereerst het Suez kanaal onder zijn controle brengen om het transport van Iraanse olie naar Groot-Brittannië ernstig te bemoeilijken. Hierna moest hij het Arabisch schiereiland binnentrekken en via Irak optrekken naar Iran. Ironisch genoeg faalde dit grootse Duitse plan door een tekort aan olie. Rommel vernietigde de Britse legers die hij tegenkwam in Noord-Afrika en trok razendsnel richting Suez. Zo snel, dat hij zijn vliegtuigen, tanks en transportvoertuigen niet op tijd kon bevoorraden met de brandstof die ze nodig hadden, waarna de Britten Rommel's leger eenvoudig tot stand konden brengen en in een tegenaanval konden vernietigen. In Rusland slaagde het Duitse leger er niet in voor de komst van de winter de olievelden van de Kaukasus in te nemen. De hele Operatie Barbarossa mislukte hierdoor, omdat het Duitse leger niet uitgerust was voor de koude Russische winter, maar ook omdat

het Duitse leger nu op alle fronten met een tekort aan brandstof kwam te zitten. Door olie, met andere woorden, verloor Hitler zijn oorlog.

De uitkomst van de Tweede Wereldoorlog veranderde de machtbalans in de wereld. Amerika en de Sovjet Unie werden de nieuwe supermachten in de wereld. Samen namen ze een groot deel van de invloed in de wereld over die Groot-Brittannië en Frankrijk lange tijd in handen hadden gehad. Maar niet alles.

Bijvoorbeeld behield Groot-Brittannië haar dominante positie in Iran en dus de controle over één van de belangrijkste olieproducenten in de wereld op dat moment. De Amerikanen, echter, begonnen al snel plannen te maken om deze invloed over te nemen van de Britten.

Onder het leiderschap van George McGhee begonnen de Amerikaanse diplomaten in het Midden-Oosten de lokale bevolkingen op te jatten tegen Groot-Brittannië. Zo werd het een publiek geheim in Iran dat tussen 1945 en 1950 de Anglo-Persian oliemaatschappij 250 miljoen pond had verdiend aan Iraanse olie en de Iraanse overheid over dezelfde periode slechts 90 miljoen pond – de Britse regering had meer dan dit verdiend aan haar belastingen op Anglo-Persian. Het werd ook bekend dat Anglo-Persian de Iraanse olie met een grote korting verkocht aan de Britse marine. Op datzelfde moment kwamen de Amerikaanse oliebedrijven naar het Midden-Oosten met een veel beter aanbod voor de lokale heersers dan de Britten aanvankelijk deden – 50% van de winst op de olie en complete Amerikaanse steun indien een vreemde mogeheid, oftewel Groot-Brittannië, iets zou ondernemen om het akkoord tegen te werken. Al deze factoren samen hadden als resultaat in Iran dat de mensen nationalisatie van de olieindustrie begonnen te eisen.

In reactie eiste het Iraanse parlement (Majlis) dat de Britten 50% van de winst op Iraanse olie aan Iran zouden geven, precies zoals de koning van Saoedi-Arabië middels een door George McGhee tot stand gebracht akkoord overeen was gekomen met Amerikaanse olie-ondernemingen. Toen de Britten het Iraanse verzoek weigerden en terzijde schoven, ontstond grote onrust in Iran. Het Iraanse parlement

stemde vervolgens – in 1951 – voor nationalisering van Iraanse olie en zette de Anglo-Persian oliemaatschappij op straat. Dit maakte de Britten dan weer woedend. Middels de Verenigde Naties organiseerde Groot-Brittannië een wereldwijd embargo op Iraanse olie en het dreigde met een militaire invasie van Iran. Op dat moment intervenueerden de Amerikanen. Amerika liet Groot-Brittannië weten dat het een militaire invasie van Iran niet zou tolereren, maar bewust van de Britse steun voor Amerika in de Korea Oorlog, zeiden ze de Britten ook dat ze zouden helpen om een politieke oplossing voor de situatie in Iran te vinden. Amerika bood Groot-Brittannië aan om de Iraanse premier Mohammed Mossadeq af te zullen zetten, als de Britten daarna de Iraanse olie zouden delen met Amerika. Volgens Amerika was deze laatste stap, het stoppen van het monopolie van Anglo-Persian over de Iraanse olie, noodzakelijk om het Iraanse publiek een voortdur-ing van westerse controle over Iraanse olie te laten accepteren. De Britten gingen met tegenzin akkoord waarop Amerika in 1953 CIA Operatie Ajax ten uitvoer bracht, waardoor, zoals tegenwoordig welbekend is, premier Mossadeg afgezet werd. De Iraanse olie werd hierna onder controle gebracht van een consortium van zeven westerse oliemaatschappijen, te weten Anglo-Persian uit Groot-Brittannië; Standard Oil of New Jersey (later Exxon), Standard Oil of New York (later Mobil), Standard Oil of California (later Chevron), Texaco (sinds 2001 onderdeel van Chevron) en Gulf Oil (sinds 1984 onderdeel van Chevron) uit Amerika; Royal Dutch/Shell en CFP uit Frankrijk (tegenwoordig Total genaamd).

Meer recent waren de Amerikaanse Golfoorlogen, van 1990 en 2003, vanwege olie. Kort na de invasie van Koeweit door het Irak van Saddam Hoessein in 1990, sprak Dick Cheney, toen de Amerikaanse Secretary of Defence (Minister van Defensie) onder president Bush (de vader), tegenover het leger-committee van de Amerikaanse Senaat: “Onze strategische belangen in de Golf-regio zijn, denk ik, welbekend, maar verdienen het om herhaald te worden. We hebben vanzelfsprekend ook substantiële interesse in de olie waar het allemaal om draait in de Golf”. Op dat moment bezat Irak 10% van de wereldoliereserves en door de inname van Koeweit bracht het een verdere 10% van deze reserves onder haar controle. De invasie van Koeweit bracht

het Irakese leger ook aan de rand van het Ghawar olieveld in Saoedi-Arabië, het grootste olieveld ter wereld dat ongeveer 5 miljoen barrels olie per dag produceert. Cheney gebruikte deze feiten om de Amerikaanse oorlog tegen Saddam Hoesein te rechtvaardigen: “Hij (Saddam) was duidelijk in een positie waar hij de toekomst van het wereldwijde energiebeleid kon dicteren, en hierdoor had hij onze economie, en die van de meeste andere landen, in een houdgreep”.¹

Na een tijd gewerkt te hebben als hoofd van het bedrijf Halliburton, een dienstverlener in de olie- & gasindustrie, keerde Cheney in 2001 terug in de Amerikaanse regering als vice-president onder president Bush (de zoon). Één van zijn eerste handelingen in deze positie was de ontwikkeling van een nieuw energiebeleid voor Amerika. Reeds tijdens de tweede week na zijn benoeming organiseerde Cheney een serie ontmoetingen met de bazen van de grote oliemaatschappijen in de wereld – Exxon-Mobil, Conoco, SHELL en BP.² Het resultaat van deze ontmoetingen was een rapport waarin stond dat voor de langere termijn de Amerikaanse doelstellingen moesten zijn om de energieconsumptie te verminderen en meer energie uit hernieuwbare bronnen zoals water en wind moest halen. Het rapport erkende echter dat tot deze doelstellingen gere-

aliseerd waren, Amerika afhankelijk zou blijven van geïmporteerde olie. Hierna zette het rapport uiteen wat voor belangen precies Amerikaanse ondernemingen op dat moment hadden in buitenlandse olie en maakte het duidelijk waar in de wereld Amerika verdere olie vandaan zou kunnen halen.³ Voor dit advies had Cheney zeer gedetailleerde kaarten met de locatie van de Irakese olievelden bijeengebracht, alsook kaarten met de olievelden en olietransportroutes in Saoedi-Arabië en de Verenigde Arabische Emiraten en informatie over gas-projecten in deze landen.⁴ Zes maanden na de publicatie van dit rapport vond 9/11 plaats en haaste Amerika zich tot een nieuwe oorlog met Irak.

De rol van olie in de geopolitiek van vandaag de dag

Een onjuist idee waar veel mensen vandaag de dag toch in geloven is dat voor olie oorlogen gevoerd worden omdat met olie veel geld verdiend kan worden. Dit onjuiste idee heeft mensen doen concluderen dat oliemaatschappijen hun regeringen dwingen tot actie in de geopolitiek, waaronder de actie van het voeren van oorlog, zodat zij de winsten uit olie voor zichzelf kunnen garanderen.

Dit idee onderschat het belang van olie echter

In het verleden gebruikten de westerse landen het kolonialisme om al deze drie doelen met betrekking tot olie en gas – oftewel het verzekeren van bevoorrading met olie en gas; het controleren van het transport van olie en gas rond de wereld; en het financieel profiteren van de productie, verwerking en transport en verkoop – tegelijkertijd te realiseren. Groot-Brittannië maakte van Iran een effectieve kolonie waarna Britse ondernemingen financieel profiteerden van de Iraanse olie en het transporteerden naar de plaatsen waar de Britse regeringen het wilde hebben, in het bijzonder de havens van de Britse marine. Nadat Amerika “nationale onafhankelijkheid” begon te promoten om de positie van Groot-Brittannië in de wereld te ondermijnen, veranderde de politiek van de koloniserende landen. Kolonialisme werd ingeruild voor neo-kolonialisme, oftewel in plaats van westerse regenten in de koloniën kregen de mensen in deze gebieden heersers vanuit hun eigen mid-den die van achter de schermen werden gecontroleerd door de oude kolonisator.

schromelijk. Al de economieën in de wereld vandaag de dag zijn volkomen afhankelijk van energie. Aangezien de meeste energie (in het bijzonder de energie gebruikt voor transport) uit olie en/of gas gehaald wordt, kan gezegd worden dat olie en gas de levensader zijn van de hedendaagse wereld-economie. Als voor willekeur welk land deze levensader geblokkeerd of afgesneden zou worden, zouden desastreuze gevolgen resulteren voor de inwoners van dat land. De transportsector van de economie zou stilgelegd worden en de fabrieken zouden sluiten, waardoor de markten niet langer bevoorraad zouden worden. Complete chaos zou het resultaat zijn.

In de geopolitiek is het primaire doel van de meeste landen daarom het verzekeren van bevoorrading met olie en gas. Natuurlijk zou geen enkel land een aanbod om haar nationale oliemaatschappij deze bevoorrading te laten organiseren weigeren, omdat hiermee immense winsten kunnen gemaakt. Maar als het betrekken van de nationale oliemaatschappij risico's met zich meebrengt voor wat betreft het primaire doel (van verzekeren van bevoorrading met olie en gas), dan zou ieder land de belangen van de nationale oliemaatschappij negeren omdat bevoorrading met olie en gas een veel belangrijker doel is. Tegenwoordig is het financieel profiteren van olie en gas dus een secundair doel, na het verzekeren van bevoorrading met olie en gas.

Voor wat betreft de landen die de ambitie hebben om heel de wereld onder hun controle te brengen, zoals Amerika en Groot-Brittannië, zij hebben naast het doel van verzekeren van bevoorrading met olie en gas nog een tweede doel. Zij willen tevens het transport van olie rond de wereld onder hun controle brengen. Henry Kissinger, de Amerikaanse Secretary of State (minister van buitenlandse zaken) ten tijde van president Carter zou gezegd hebben: “Wie het eten controleert, controleert de mensen; wie de energie controleert, controleert continenten; wie het geld controleert, controleert de wereld”.

In het verleden gebruikten de westerse landen het kolonialisme om al deze drie doelen met betrekking tot olie en gas – oftewel het verzekeren van bevoorrading met olie en gas; het controleren van het transport van olie en gas rond de wereld; en het

financieel profiteren van de productie, verwerking en transport en verkoop – tegelijkertijd te realiseren. Groot-Brittannië maakte van Iran een effectieve kolonie waarna Britse ondernemingen financieel profiteerden van de Iraanse olie en het vervoerden naar de plaatsen waar de Britse regeringen het wilde hebben, in het bijzonder de havens van de Britse marine. Nadat Amerika “nationale onafhankelijkheid” begon te promoten om de positie van Groot-Brittannië in de wereld te ondermijnen, veranderde de politiek van de koloniserende landen. Kolonialisme werd ingeruild voor neo-kolonialisme, oftewel in plaats van westerse regenten in de koloniën kregen de mensen in deze gebieden heersers vanuit hun eigen midden die van achter de schermen werden gecontroleerd door de oude kolonisator. Deze verandering had implicaties voor het olie-beleid van de koloniserende landen. Neo-kolonialisme kan alleen werken als er onder de bevolking van het gekoloniseerde land steun is voor de agent die namens het koloniserende land heerst. Hiervoor moet de indruk gewekt worden dat de agent zelfstandig beslissingen neemt. De westerse oliemaatschappijen die de olie en gas in de gekoloniseerde landen gecontroleerd hadden, moesten daarom na de intrede van neo-kolonialisme contracten tekenen met de agent-heerser. Om dit te laten lijken op een onafhankelijke handeling van de agent bedoelt om de belangen van zijn onderdanen te behartigen en niet die van de oude kolonisator, moesten deze contracten iets meer aan het gekoloniseerde land geven dan zij ten tijde van kolonialisme hadden gekregen voor hun olie en gas. Omdat overtijd de bevolkingen van de gekoloniseerde landen meer bewust zijn geworden van de realiteit van hun situatie, hebben de agenten-heersers in deze landen alsnog meer moeten krijgen van het koloniserende land om de agenten-heersers in hun positie te kunnen houden. Dit is ten koste gegaan van het financiële profijt voor de oliemaatschappijen. Maar aangezien het primaire doel van de koloniserende landen het verzekeren van bevoorrading met olie en gas is, wordt dit niet als een groot probleem ervaren. Vooral niet aangezien de agenten-heersers het extra geld dat zij ontvangen voor de olie en het gas uitgeven in het land van hun meesters.

In reactie op deze tendens heeft de Amerikaanse regering ten tijde van Bush (de zoon) besloten om de activiteiten van het Amerikaans leger te concen-

treren op het onder Amerikaanse controle brengen van het wereldwijde transport van olie, in plaats van te concentreren op de productie van olie. De Amerikanen hebben er daarom voor gezorgd dat zij de beschikking hebben over militaire basissen rond de wereld, die haar in staat stellen om de olietransportroutes direct te controleren, of op zijn minst te beïnvloeden door de dreiging van haar militaire macht. [5] Amerika heeft er ook voor gezorgd dat de internationale militaire alliantie de NAVO dit Amerikaanse plan steunt en Amerika dus helpt om op de kritieke plaatsen in de wereld door Amerika gecontroleerde soldaten te plaatsen. In 2008 tijdens de Boekarest Bijeenkomst kwamen de NAVO landen overeen dat “helpen bij het beschermen van kritieke (olie) infrastructuur” onderdeel is van het mandaat van de NAVO.⁶

De belangrijkste knelpunten voor wat betreft het wereldwijde transport van olie en gas zijn ten gevolge hiervan de plaatsen van geopolitiek conflict geworden:

- In de Arabische / Perzische Golf en de Straat van Hormuz is een conflict gecreëerd tussen Iran en de landen van het Arabisch schiereiland, om voortdurende Amerikaanse aanwezigheid in en bemoeienissen met het gebied te rechtvaardigen.
- In Jemen en Somalië is chaos gecreëerd omdat de Bab al Mandab en de Golf van Aden van cruciaal belang zijn voor het transport van de olie uit de Golf naar de westerse markten.
- In Egypte vocht Abdul Nasser tegen de door de Britten gesteunde koning Farouk, en later tegen de Moslim Broederschap, om het land in de greep van de Amerikanen te brengen en te houden. Alles vanwege het belang van het Suez kanaal voor wat betreft het transport van de olie van het Oosten naar het Westen.
- In de Indische Oceaan zijn Amerika en Groot-Brittannië in conflict over Sri Lanka omdat dit eiland een strategische positie inneemt op de transportroute van het Midden-Oosten naar Azië.
- Het conflict tussen China en Amerika (middels haar agenten in de Filipijnen, Zuid-Korea en Japan) over controle over de Zuid-Chinese Zee

wordt alsmaar intenser, niet enkel omdat in dit gebied substantiële voorraden aan olie en gas aanwezig zouden zijn maar vooral omdat dit gebied van cruciaal belang is voor het zeetransport van olie en gas naar China, Zuid-Korea en Japan.

— Het conflict tussen de door Amerika gesteunde AK Partij van Erdogan, en het traditioneel aan de Britten gelieerde Turkse leger, is ten minste ten dele omdat de Bosporus van cruciaal belang is voor het transport van de olie en het gas uit de Kaspische Zee.

— In Georgië kwamen Rusland en Amerika aan de rand van een militaire confrontatie omdat de Baku-Tbilisi-Ceyhan oliepijpleiding zo belangrijk is voor het transport van olie uit de Kaspische Zee.

— De Urengoy-Pomary-Uzhgorod pijpleiding die door Oekraïne loopt verbindt de Sibirijsche olie- en gasvelden met West-Europa en was daarom één van de voornaamste redenen voor het conflict tussen Rusland en Europa (en Amerika) in de Oekraïne.

Een beschouwing van de invloed van “fracking” op de geopolitiek

Het wordt vaak gedacht dat olie wordt geproduceerd door een gat te boren naar een groot ondergronds meer gevuld met de zwarte substantie. In werkelijkheid, echter, is van zulke “meren van olie” geen sprake. De olie onder de grond zit opgesloten in poreuze rotsformaties. De traditionele techniek voor oliewinning produceert olie door een gat te boren naar deze rotsformaties. De van nature onder het aardoppervlakte aanwezige druk duwt de olie dan door de porieën van de rotsformatie in de richting van dit gat, en door dit gat naar de oppervlakte.

Op sommige plaatsen in de wereld zit de olie opgesloten in rotsformaties met minimale poreuzeit. Op deze plaatsen is de traditionele oliewinningstechniek niet effectief omdat maar heel weinig olie naar het boorgat kan stromen. De porieën van de rotsformatie zijn hiervoor simpelweg te klein.

Een oliewinning techniek genaamd “fracken” (formeel: hydraulisch kraken), lost dit probleem op.

Bij deze techniek wordt een mengsel van water en chemicaliën onder druk in de rotsformatie gespoten zodat in de rotsformatie kleine haarscheurtjes ontstaan. De chemicaliën in het water voorkomen dat deze haarscheurtjes zich door de onderaardse druk weer sluiten. De olie kan zich vervolgens door de haarscheurtjes bewegen in de richting van het boorgat en van daar naar het aardoppervlak.

Sinds men op grote schaal fracken is gaan gebruiken in Amerika, omstreeks 5 jaar geleden, is de olie en gas productie daar substantieel toegenomen. In 2008 produceerde Amerika ongeveer 5 miljoen barrels olie per dag maar in 2013 was dit dankzij fracken met 30% gestegen tot 6,6 miljoen barrels. Volgens het Amerikaanse Department van Energy (American Energy Information Administration, EIA) bestaat de mogelijkheid dat, “onder bepaalde omstandigheden”, Amerika dankzij fracken onafhankelijk wordt van olie-importen, of zelfs een exporteur van olie zal worden.⁸ Dit zou verregaande invloed hebben op de geopolitiek.

Het is hoogst echter onwaarschijnlijk dat de “bepaalde omstandigheden” waarnaar het EIA verwijst ook werkelijkheid zullen worden. Onder de grote kwesties die opgelost zullen moeten worden hiervoor, is het sterke en snelle verval in de productie aan de hand bij fracken. De gemiddelde boorput in Amerika produceert omstreeks 600 barrels olie per dag, met een vervalratio van 40%. Dit betekent dat na een jaar dezelfde boorput 40% minder produceert, oftewel nog maar 360 barrels per dag, en dit heeft als gevolg dat voortdurend nieuwe boorputten geboord moeten worden om de olieproductie op hetzelfde niveau te houden. Het produceren van olie middels fracken is daarom relatief duur.⁹

Een andere kwestie is water. Zoals gezegd wordt bij fracken water onder druk in de rotsformatie gespoten. Het gaat hierbij om zeer grote hoeveelheden water en het meeste van dit water gaat verloren en komt niet terug naar de oppervlakte. Het deel dat wel terug naar het boorgat stroomt en aan de oppervlakte komt is ernstig vervuild door de chemicaliën en de olie of het gas waarmee het beneden de grond in aanraking komt. Alhoewel Amerika over grote watervoorraden beschikt zal er uiteindelijk competitie ontstaan over het Amerikaanse water: zal het gebruikt worden voor drinkwater, irrigatie

van landbouwgrond, of fracken? In andere plaatsen op de wereld zal de watervereiste van fracken het onmogelijk maken om deze techniek op grote schaal te gebruiken. In China, bijvoorbeeld, beschikt men over grote reserves olie in rotsformaties met minimale poreuzeit. Maar bijna al deze reserves bevinden zich op plaatsen waar water zeer schaars is en dus zullen deze reserves waarschijnlijk niet geproduceerd kunnen worden.

De implicatie van is dat een blijvend effect op de energiebalans in sommige landen, zal de energiebalans voor dit land niet ondersteboven zetten.¹⁰ Dit geldt nog meer voor het Globale energie balans, wat betekent dat de geopolitieke gevolgen van fracking meest waarschijnlijk beperkt zal blijven.

Ten gevolge hiervan zal fracken meest waarschijnlijk voor een bepaalde periode een substantiële invloed hebben op de energie-balans van sommige landen, zoals Amerika. Het is echter onwaarschijnlijk dat fracking voor een langere periode de wereldenergie-balans zal beïnvloeden.

Met toestemming vertaald van www.revolutionobserver.com

Voetnoten:

¹“Bush-Cheney Energy Strategy: Procuring the Rest of the World’s Oil”, Michael T. Klare, 2004 www.commondreams.org/views04/0113-01.htm

²“Document Says Oil Chiefs Met With Cheney Task Force”, www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2005/11/15/AR2005111501842.html

³http://en.wikipedia.org/wiki/Energy_Task_Force

⁴“Group: Cheney Task Force Eyed on Iraq Oil”, H. Josef Hebert, www.globalpolicy.org/component/content/article/185/40573.html

⁵“US military on the scent of oil”, Colonel Daniel Smith, www.atimes.com/atimes/Front_Page/FK20Aa01.html

⁶“NATO’s role in energy security”, www.nato.int/cps/en/natolive/topics_49208.htm

⁷“World Oil Transit Chokepoints”, www.eia.gov/countries/regions-topics.cfm?fips=wotc&trk=p3

⁸“Annual Energy Outlook 2013”, www.eia.gov/forecasts/aeo/pdf/0383%282013%29.pdf

⁹“Why Americas shale oil boom could end sooner than you think”, www.forbes.com/sites/christopherhelman/2013/06/13/why-americas-shale-oil-boom-could-end-sooner-than-you-think/

¹⁰“Scientists Wary of Shale Oil and Gas as U.S. Energy Salvation”, www.sciencedaily.com/releases/2013/10/131028141516.htm

Overige bronnen:

“The Prize: The Epic Quest for Oil, Money and Power”, Daniel Yergin, 1990

“Legacy of Ashes: The History of the CIA”, Tim Weiner, 2007

“A Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order”, F. William Engdahl, 2004

“Turkey, the great powers, and the Bagdad Railway: a study in imperialism”, Edward Meade Earle, 1923, <http://archive.org/details/turkeygreatpower00earlrich>

LIDMAATSCHAP

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of
Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

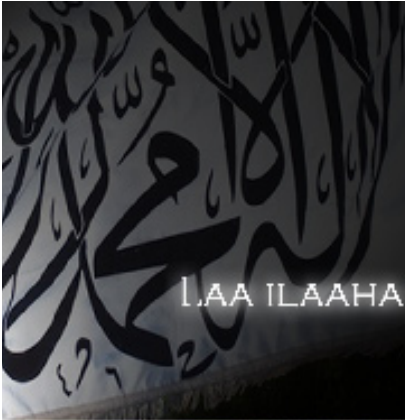
HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of
Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

ÉÉN 'AQIEDA

LAA ILAAHA ILL ALLAH MOHAMMAD AR RASOELALLAH

EEN BOEK

AL KORAN AL KARIEM

ÉÉN STAAT

DE ISLAMITISCHE STAAT MET DE WET VAN ALLAH (ﷻ)

EEN OEMMA

WWW.EXPLICIET.NL